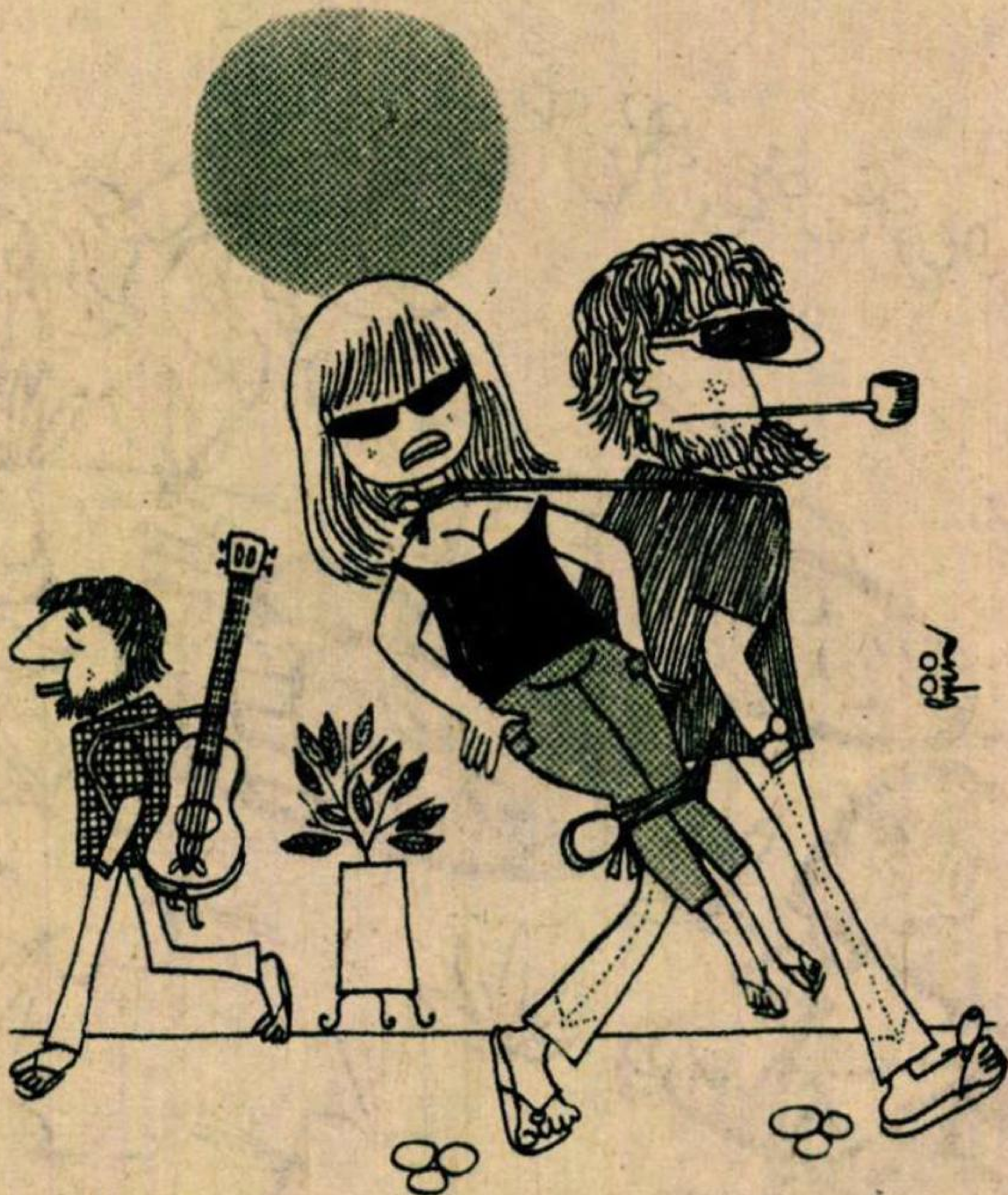
XXI. évfolyam 24. szám Ára: 1 forint 1965. június 17

Fülöp György rajza

— Ne félj, Joe! Nem vagyunk egyedül, a dél-vietnamiak mögöttünk állanak!
— Nekem mondod? Épp most kaptam a hátamba egy golyót.

Modern szerelem

Micsoda különbség!

Szűr-Szabó József rajza

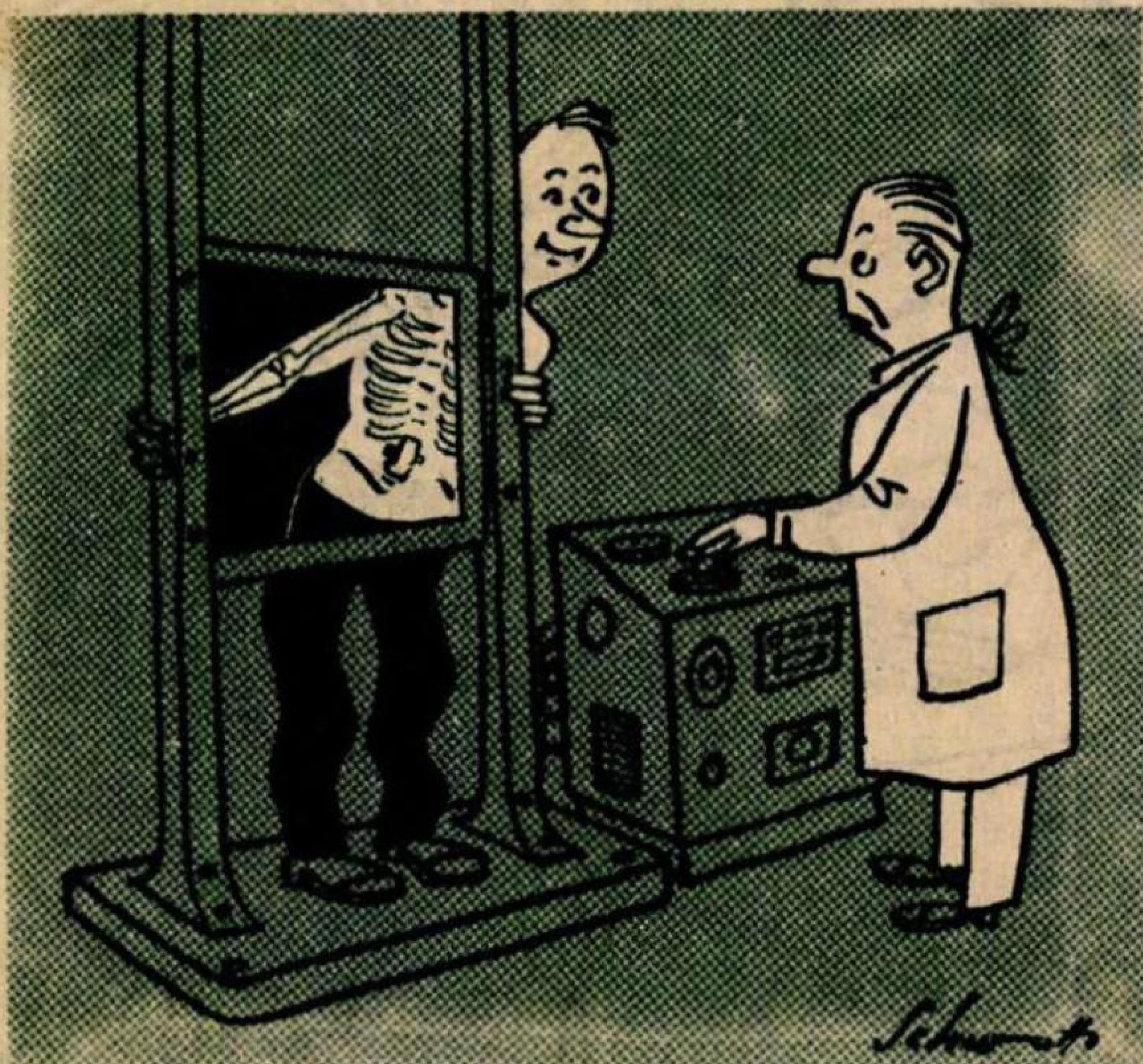

Fülledt polgári erotika

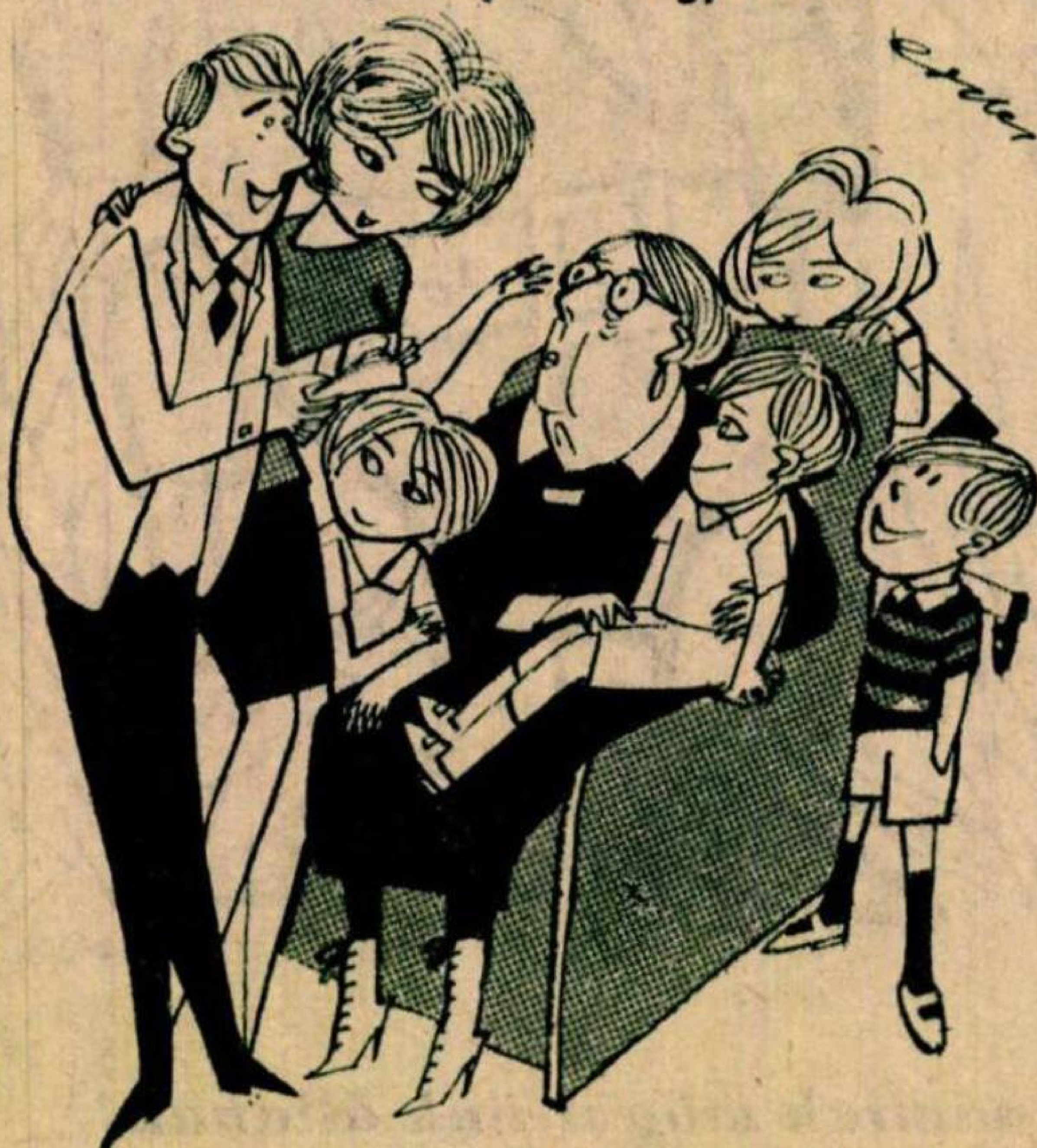
Üde népi tánc

Kerül, amibe kerül

– Drága doktor úr, ha jó a felvétel, rendelnék belőle hat levelezőlapot és egy nagyítást.

Hadd pihenjen a nagymama!

– A gyerekek elviszik a nagyit délután bábszínházba ...

Pesti tudósítónktól

Úgy nem szeretem, amikor a Meteorológiai Intézet a szó szoros értelmében borúlátó megfogalmazásban adja ki jelentéseit Például: *„Az évszakhoz képest hideg idő.'*

Sokkal megnyugtatóbb lenne egy ilyen szöveg: *„Az időhöz képest meleg évszak."*

*

Nagy érdeklődéssel olvastam az angol Shell-cég új madárijesztő gépéről. A gép a leírás szerint propángázzal működik, kétpercenként mennydörgéshez hasonló zajt csap, sűrű villámlások közepette. Tovább idézünk a találmány leírásából: *„A fényt a különböző szögben elhelyezett fémtükrök megsokszorozzák, így a gép nagy körzetben elriasztja a madarakat."*

Nekem is van különben egy madárijesztő találmányom: egy nehézágyú, amellyel verebekre lehet lőni.

*

A dolgozók egészsége érdekében helyes lenne, ha mindenki pihenne a szabad idejében, nem folytatná mesterségét odahaza vagy baráti körében, nem „maszekolna", nem „fusizna". Ezért nem tudok egyetérteni például azzal a hentes és mészárossal, aki munka után késsel oldalba szúrta egyik munkatársát. Ha helyesen használta volna ki szabadidejét, akkor most nem lenne szüksége arra a hosszú pihenőre, amelyben bizonyára kénytelenek részesíteni.

f. l.

Mai lány

– De édesanyám, ezt a fejkendőt ma már nem hordják!

ELLESETT PÁRBESZÉD

Üzlet. A boltvezető odaszól az egyik eladónak:

— Somfai kartárs! A jövő héten maga lesz udvarias a vevőkhöz!

— De főnök kartárs, alig két hete, hogy rám-

került a sor! Stelpócit miért hagyja ki?

— Ő családos ember. Tele van gondokkal. Nem kívánhatjuk tőle, hogy udvariaskodjék.

Somfai dühösen morog maga elé:

— Mindig a fiatalokkal tolnak ki!

***

Franciaország nem vesz részt a NATO-hadgyakorlaton

Várnai György rajza

– Nem mész a katonákhoz, Marianne, megértetted?!

A VEKKER

Este, nyolc óra tájban Z.-né keresett telefonon. Izgatott hangon arra kért, hogy menjek át hozzájuk, a férjével történt valami.

— De micsoda? Mi történt Gézával?

— Nem tudom — felelte elcsukló hangon az asszony. — Azt hiszem, megbolondult...

Öt perc múlva ott voltam náluk. Az asszony az előszoba ajtóban várt rám.

— Hol van?

— Benn ül a szobában. Egy vekkerrel a fején, pedig az előbb még semmi baja nem volt. Nyugodtan beszélgettünk, aztán én kimentem a konyhába, ő pedig leült újságot olvasni. Amikor újra bementem hozzá, a vekker már ott volt a fején. Én nem is tudom, mit csináljak. Olyan hirtelen történt az egész...

— Nyugodjék meg — vigasztaltam. — Bemegyek hozzá... Nem lesz semmi baj...

Géza még mindig újságot olvasott, amikor beléptem.

— Szervusz — emelte rám a tekintetét. — Ne haragudj, hogy nem kelek fel, de félek, hogy ez a vacak leesik a fejemről.

— Maradj csak. Miattam ne kelj fel.

Leültem eléje és az arcába néztem. Normálisnak látszott, illetve látszott volna, ha nincs a fején az ébresztőóra.

— Nem kényelmetlen így ülni?

— Kényelmetlen — felelte Géza. — Nem merek megmozdulni, de azért lassacskán megszokom...

— Mondd, miért tetted ezt a fejedre?

— Miért, nem áll jól?

— Remekül áll, de...

— Ha kíváncsi vagy, megmondom, miért tettem a fejemre. Az utóbbi időben gyakran éreztem értekezleteken, fontos megbeszéléseken, hogy hü... hogy bolondnak néznek... Ilyenkor azt mondtam magamnak: Géza, verd ki a fejedből ezt a gondolatot, már hogy néznének annak, amikor tisztelnek, becsülnek, kikérik a véleményedet, meghallgatják a tanácsaidat... De ettől a kényszerképzettől nem tudtam szabadulni... Egyszer, mikor a minisztériumban jártam, és a főosztályvezetővel beszélgettem, ismét úgy éreztem: bolondnak néz... Ha nem nézne bolondnak, akkor nem mondana nekem olyanokat, hogy... De miért néz annak? Miért? Miért?... Rettenetes érzés volt... Kivert a hideg veríték, szívemet összeszorította a félelem... A kényszerképzet teljesen hatalmába kerített... Arcomból kifutott a vér, lábam reszketni kezdett... Aztán elmúlt... Megnyugodtam...

El is felejtettem... És akkor egy előadáson... A főigazgatónk tartotta... Mindenki ott volt... Ezen az előadáson a főigazgató feltárta az összefüggéseket... Figyelmesen hallgattam és közben éreztem, hogyan fejlődik ki bennem a kényszerképzet... Bolondnak néznek... Ma pedig, amikor hazajöttem és elbeszélgettem a feleségemmel, újra azt éreztem... El akartam terelni a figyelmemet önmagamról és elővettem az újságot... Rosszul tettem... Még csak erősödött bennem ez az érzés... Akkor elhatároztam: elég volt! Tiltakozzam? Nevetséges. Bizonyítsam be, hogy teljesen normális vagyok? Minek? Legjobb lesz, mondtam magamnak, ha beletörődsz a dologba... Ha úgyis bolondnak néznek, legyek az. Most, hogy a fejemen van a vekker, már nem izgat semmi... Megnyugodtam... Holnap így megyek be a hivatalba... Már előre röhögök...

Végighallgattam Géza vallomását, és nem szóltam egy szót sem. Gondolkodtam.

— Te soha nem érezted ezt? — faggatott.

Nem feleltem. Gondolkoztam. Kisvártatva elvettem Gézától az újságot, papírcsákót hajtogattam belőle, aztán rátettem a fejemre. Abban a pillanatban megszólalt a vekker.

— Mennyi az idő?

— Negyvenhét és fél — válaszoltam vigyorogva.

Remekül megértettük egymást...

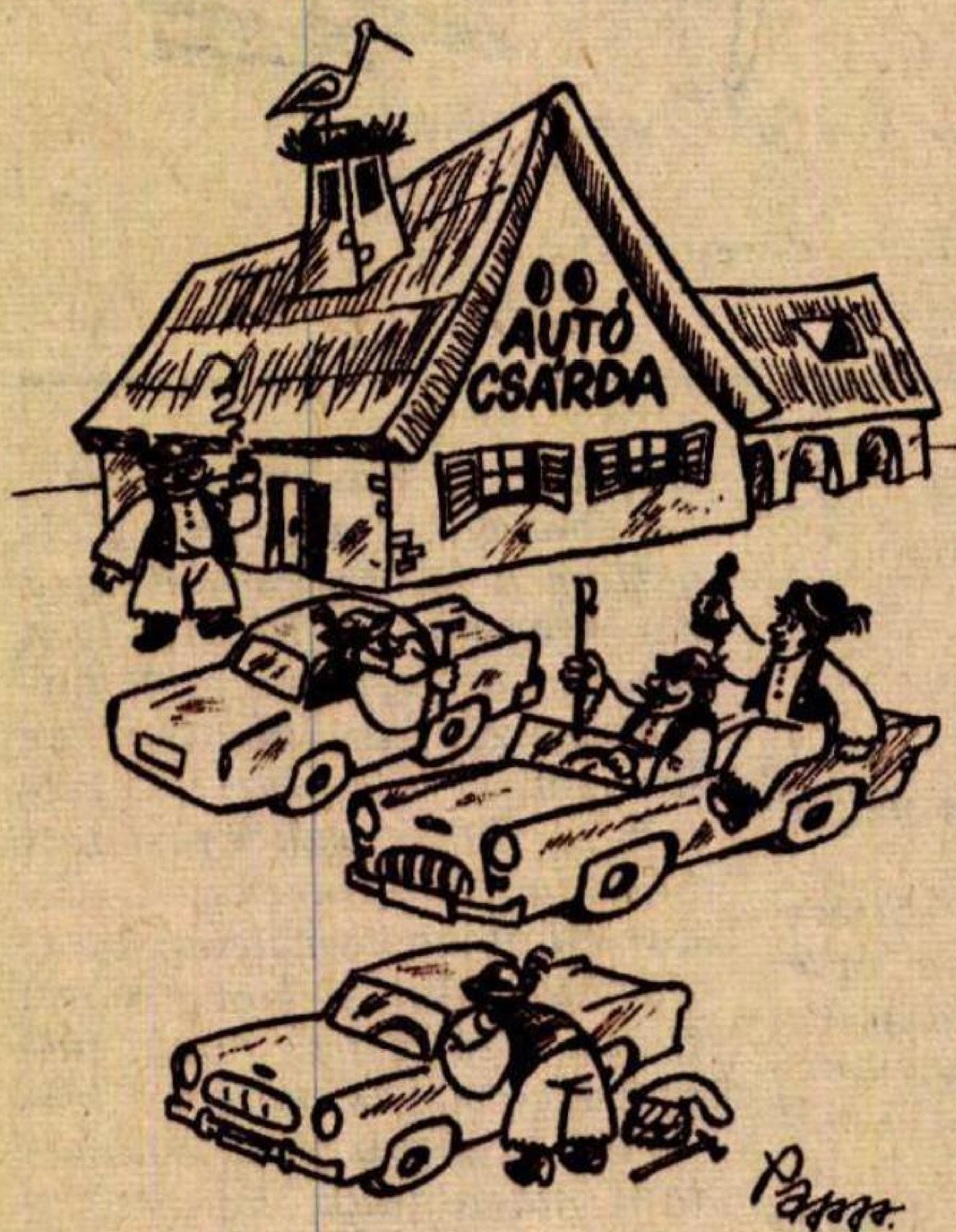
Mikes György

Szeszélyes időjárás

Új találmány: alul kapa, felül ernyő...

Betyárfilmet forgatnak

Cowboy-bánat

Tom Bill, a becsületben megőszült cowboy szomorúan lőtt be a sheriff ablakán, hogy kipuhatolja, van-e otthon valaki.

– Mi az, Tom – lőtt vissza csípőből a sheriff. – Valami baj van?

– Baj, nagy baj – sóhajtott Tom, s keserűen sercintett a rágógumi mellől egy hegyeset a prérit övező ösvényre.

– Gyere be, és mesélj! – lőtt ki neki a sheriff, és Tom bement, úgyis fogytán volt a töltény. A sheriff hellyel kínálta a korlátgerendán, és kiöntötte maradék whiskijét, Tom pedig a szívét.

– Rossz társaságba keveredett a fiam, az a takaros cowboy gyerek! Hiába, ezekkel a mai fiatalokkal nem lehet bírni. Én nem tudom, mi ütött beléjük, de mi nem ilyenek voltunk.

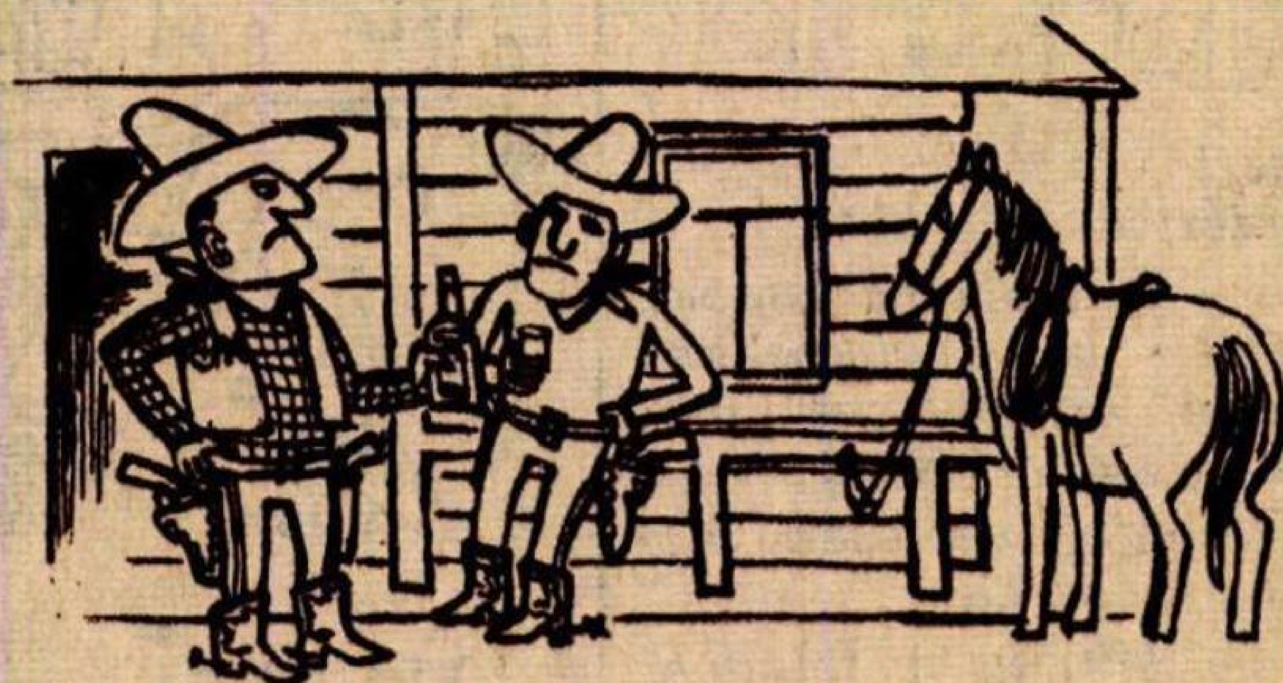
– Az biztos – hagyta rá a sheriff.

– A dolog már akkor kezdődött, mikor észrevettem, hogy ezeknek a taknyosoknak nem jó a mi régi viseletünk. Az istennek se akarták hordani azt a szép, széles sombrerót, azt a pompás cowboy nadrágot, kivarrott farzsebekkel, ezüsttel kiverve, alul szélesedő szárral, gyönyörű zsákvászonból, amiből olyan szépen kijön a festék, és befog mindent a lavorban.

– Jampiznak mind!

– Az nem kifejezés. Tisztára meghülyültek azzal az öltözködéssel. Azzal az Európa-imádattal, azzal a vadkelettel. Alig, hogy levetítette a texasi tévé azt a Tenkes kapitányt vagy mit – azoknak sincs jobb dolguk, mint rontani az ifjúságot –, másnap már mindegyik huszárdolmányban grasszált, meg bőgatyában, sarkantyús csizmában. Csákót nyomnak a fejükbe, árvalányhajjal a tetején. És nem jó már nekik a régi szép vadnyugati dal, a cowboy nóta, nem! Se a mi gyönyörű rock and rollunk, se bugivugink, se twisztünk. Tudja, sheriff, mi kell ezeknek? getős hangszerekbe. Nekik nem jó a gitár meg a bendzsó, nekik citera kell, meg cimbalom. Verik a cimbalmot, fújják a tárogatót órák hosszat a parkokban, körülállják, és csak úgy zeng az ihajcsuhaj, meg a hejretyutyutyú. A mi ifjúságunk! Ilyeneket rikoltoz, hogy hejretyutyutyú. Szégyellem is kimondani. Nekünk még jó volt a jejeje, meg az ó bébi ájláviu. Nekik már ihaj kell, meg csuhaj.

A sheriff idegesen rág-

csálta a tölténytárát, az üres patronokat kiköpdöste a padlóra:

Csürdüngölő, toborzó, meg az a mifene, a ropogós. És ha látná, milyen erkölcstelenül riszálják a hátsójukat ezek a tehenészlányok abban a rezgős csárdásban, vagy minek hívják az ilyen vitustáncokat. Rámás csizmában, pruszlikban szaladgál már a 15 éves lány is, úristen, mi lesz ebből a világból!

– Ezen már én is sokat lövöldöztem mérgemben! – bólintott a sheriff, a levegőbe dobálva s elkapkodva a coltját.

– De ez mind semmi. Bele vannak bolondulva azokba az egzotikus pen-

– Nem is igazság! Mégha úgy viszonossági alapon menne ez a dolog! Hogy teszem azt, az a magyar vagy miféle gitárt, bendzsót akasztana a nyakába, twisztet járna és angolul ordítozná naphosszat, hogy jejeje, ájláviu bébi! Akkor legalább volna valami vigaszunk!

Szomorúan lőttek a levegőbe, búscowboy szívvel siratták az igazi, népi vadnyugati romantikát.

Alföldi Imre

Pusztai Pál rajza

Jucika és a vakációzó gyerekek

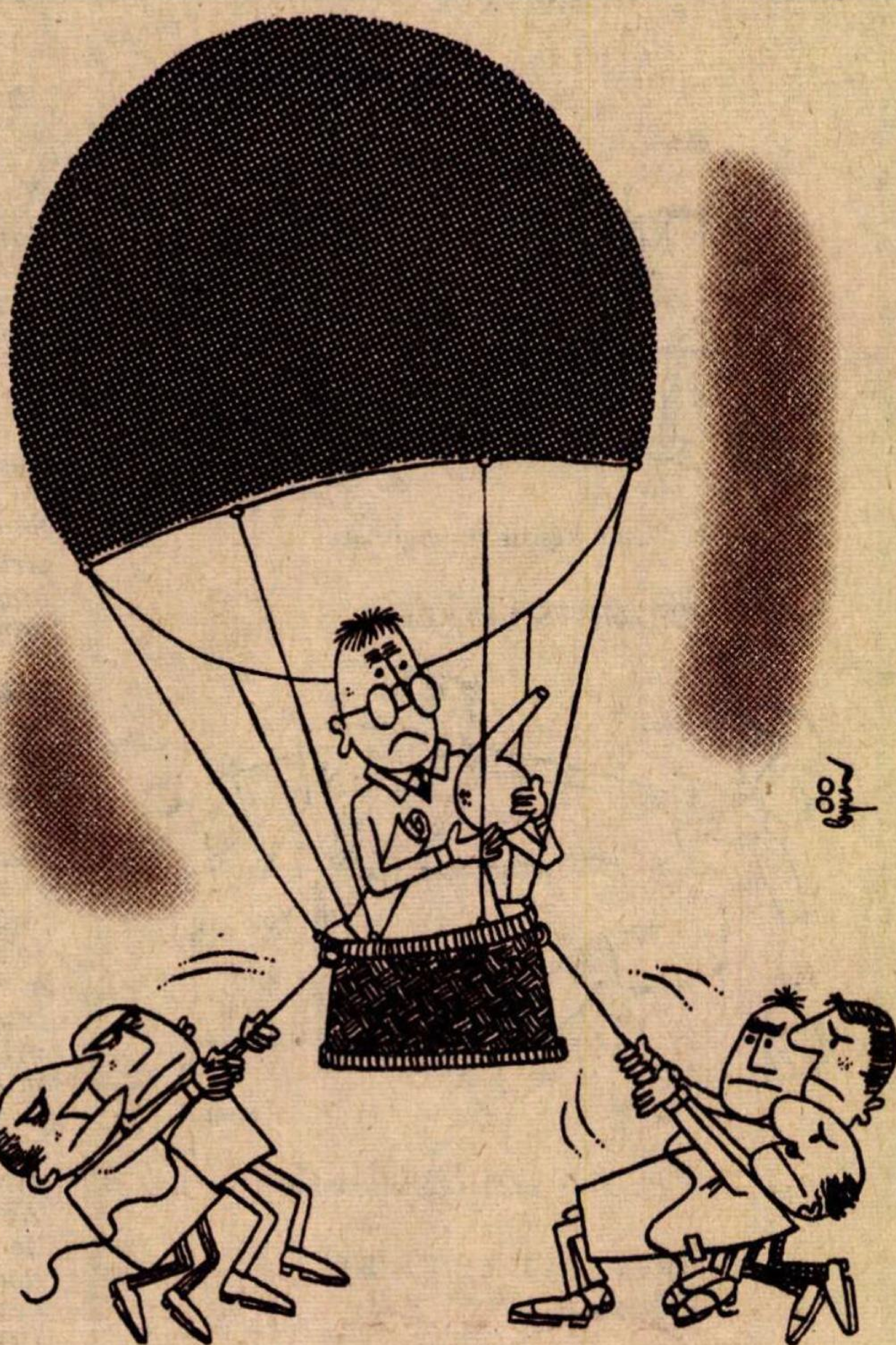
Szerenád

– Ne haragudjék, Pista, de nem kaptunk gyertyát a népboltban...

Szakmai irigység

Balázs-Piri Balázs rajza

Mindenféle

Barátom humanista, csak családtagjait, barátait és ismerőseit bántja, de milliárdokra tehető azok száma, akiknek nem árt.

A pesszimista mindig reménykedik valami tragikusban.

Főként az elmúlt idő rövid.

X-ből sohasem lesz nagy költő. Idegnyugtatót szed.

Az a kielégítő érzés, hogy jól megmondtuk a véleményünket, megér egy bocsánatkérést.

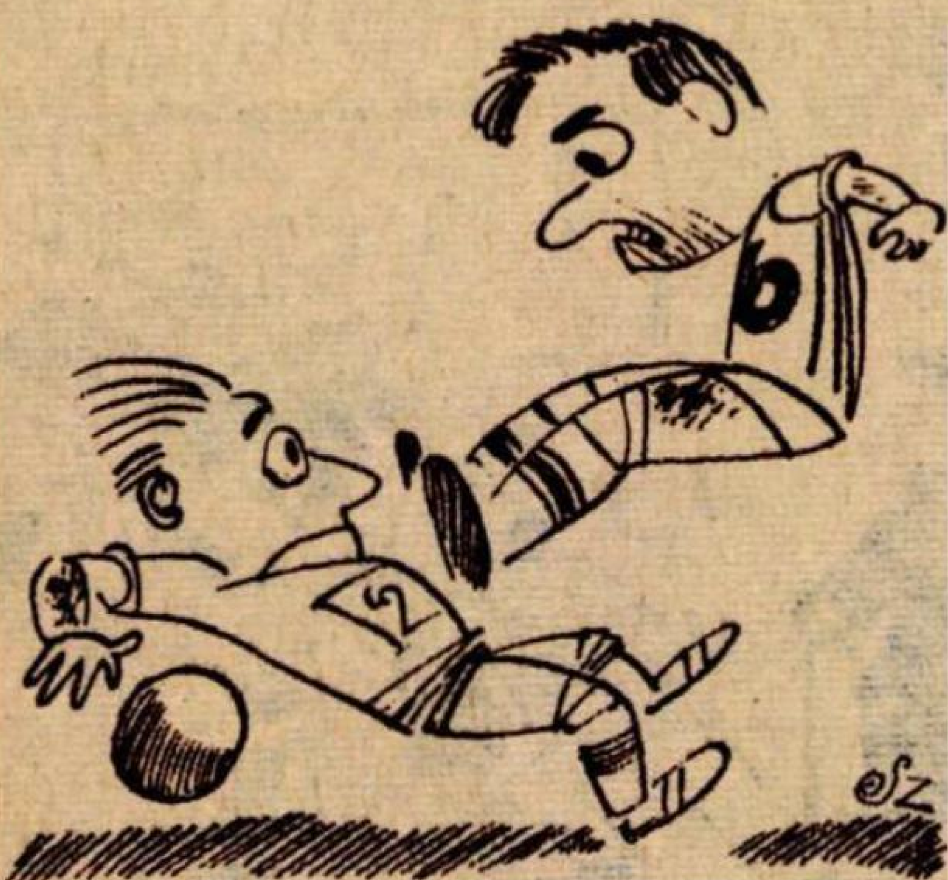
Minden embernek van legalább egy vonzó tulajdonsága: más mint a többi.

F. L.

Honfoglalás

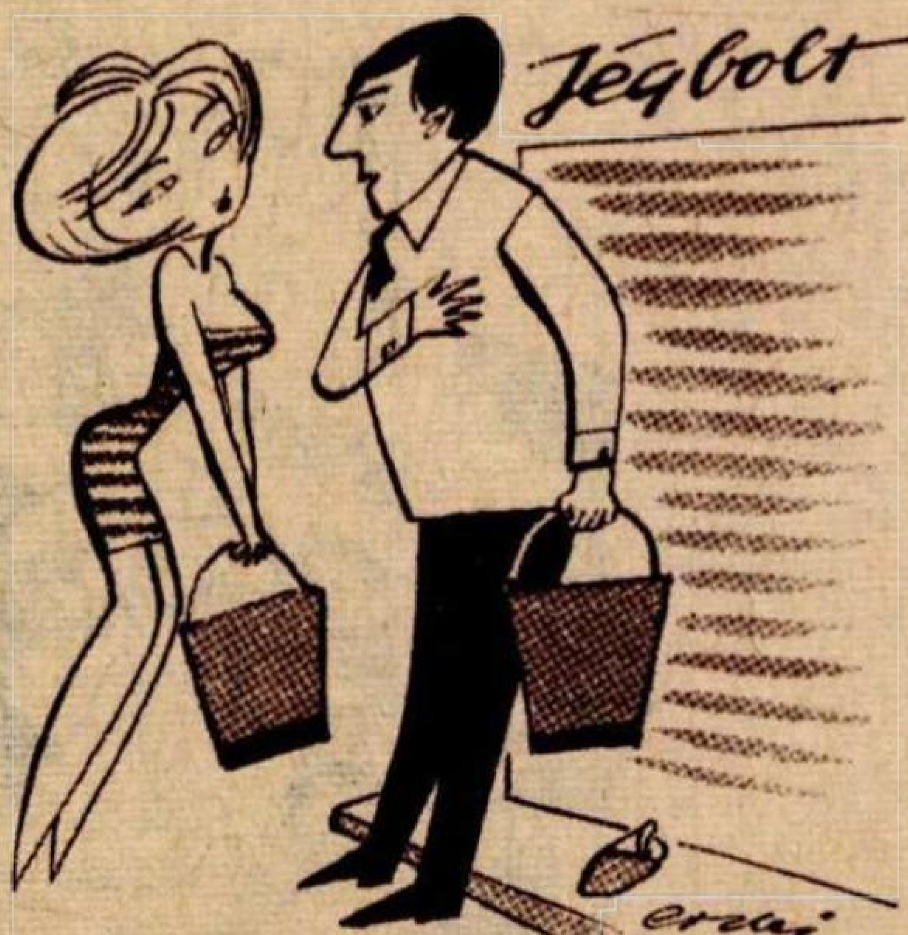

Sláger a pályán

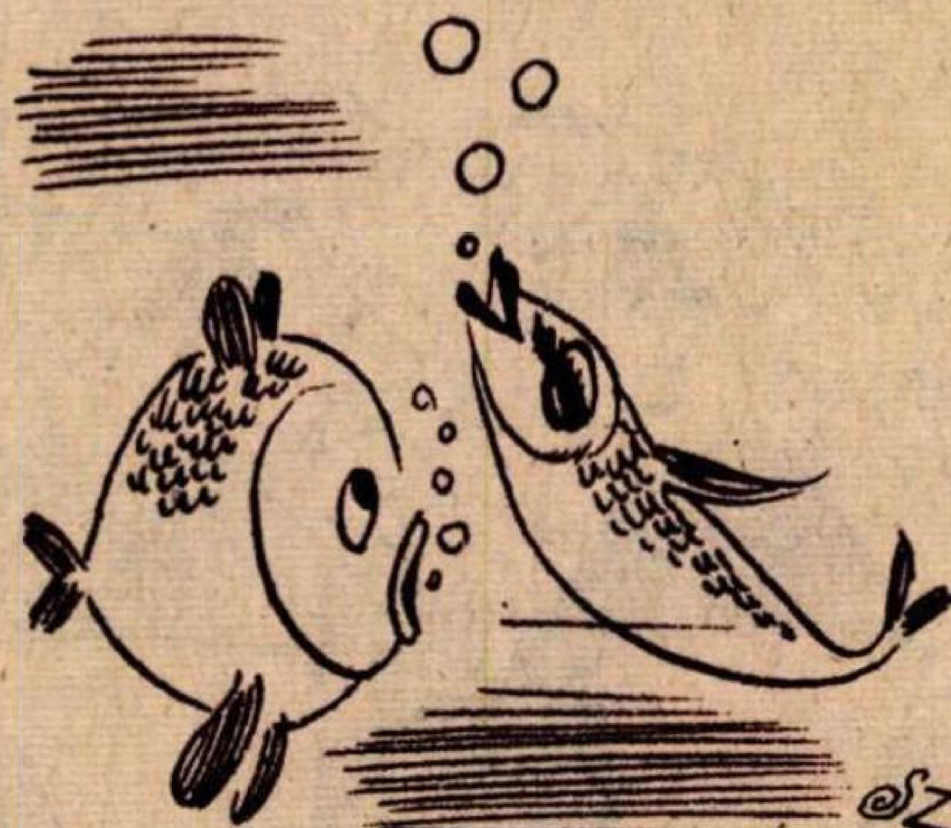
– „Kicsit belém szállt a boldogtalanság..."

Az első nyári randevú

– Csak attól féltem, Mancika, hogy fridzsidert vettek!

Az ízlések különbözők...

– Hallom, elváltál a férjedtől!
– Igen. Nem szeretem a halat.

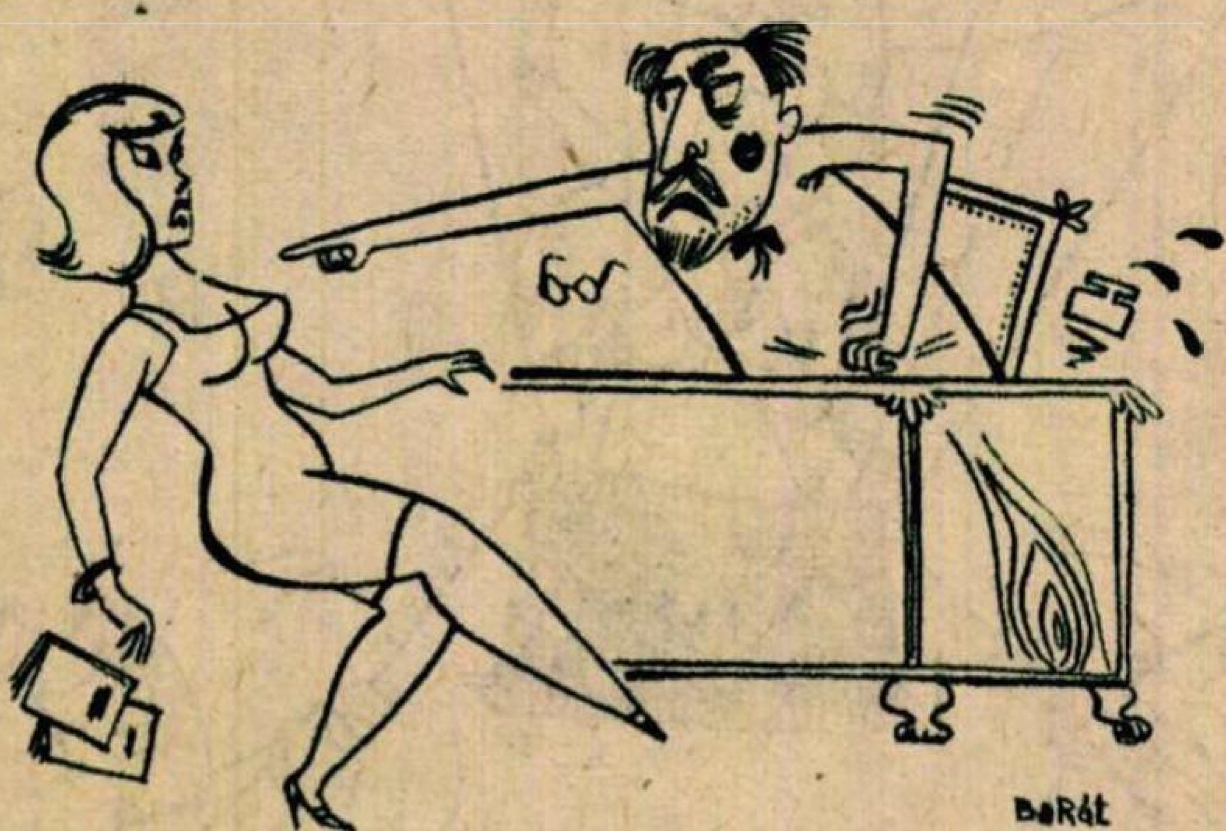
EGYETEMI VIZSGÁK

MEDIKUS

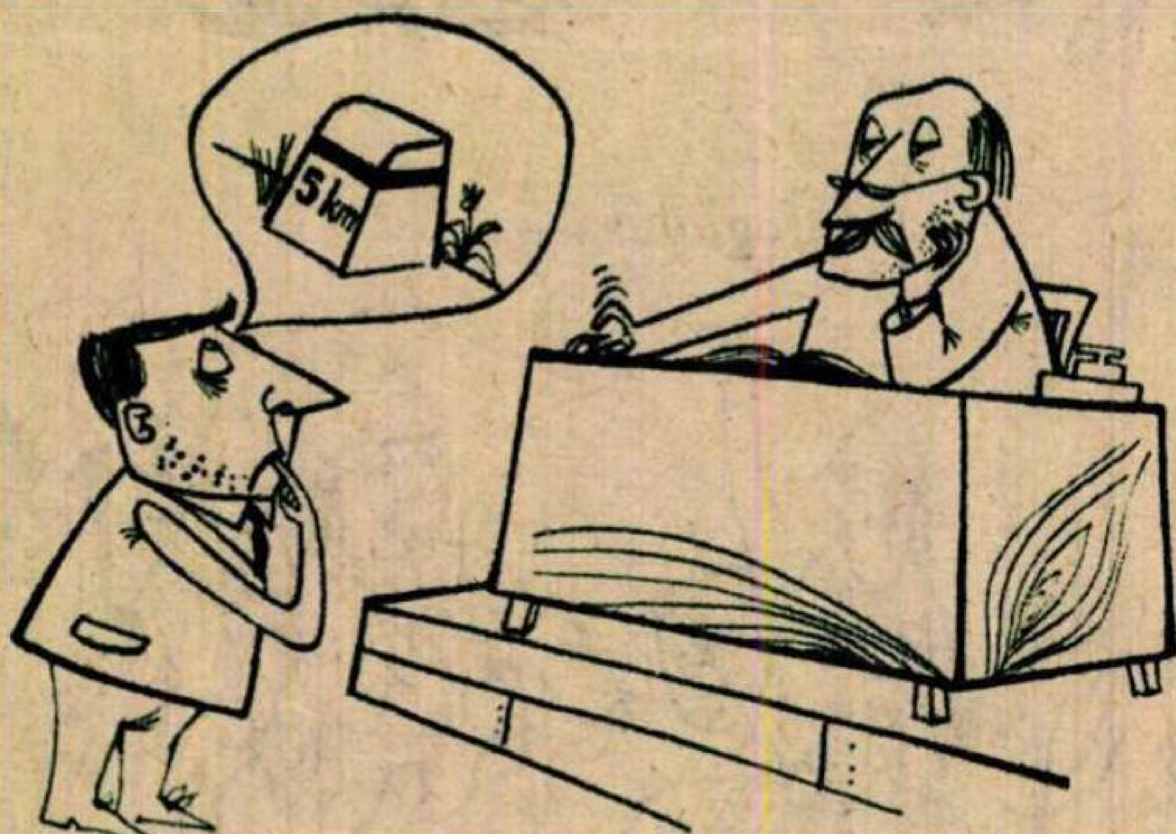
– Rudikám készül a szigorlatra . . .

VÉGZETES FÉLREÉRTÉS

– Ez magának népi szájhagyomány?

REMÉNYTELEN ESET

– Mondjon egy gyakran látható képzőművészeti alkotást!

Barát József rajzai

Széljegyzet egy nekrológra

Hatvanhat éves volt az író,
híres volt, a jólét megölte.
Egy lap a hullájára küldte
egyik tolladzó munkatársát,
ki ítélt róla, komor bíró,
s a holtat csúnyán elpüffölte.

Beléhevült az ifjú tollnok,
jól odamondott a halottnak,
hogy: „. . . könnyen szerzett hír, vagyon csak
sírig kíséri el a művészt"
hogy pénzért írt . . . az ilyen dolgok
nem írottak, csak olvasottak! . . .

Hatvanhat éves volt az író,
nevét ismerték kontinensek . . .
(Az fájt itt egy fürt impotensnek,
hogy vastag pénzt hozott a tolla.
Ha ők kapják, nekik kijáró
dicsőség. Másnak isten ments meg!)

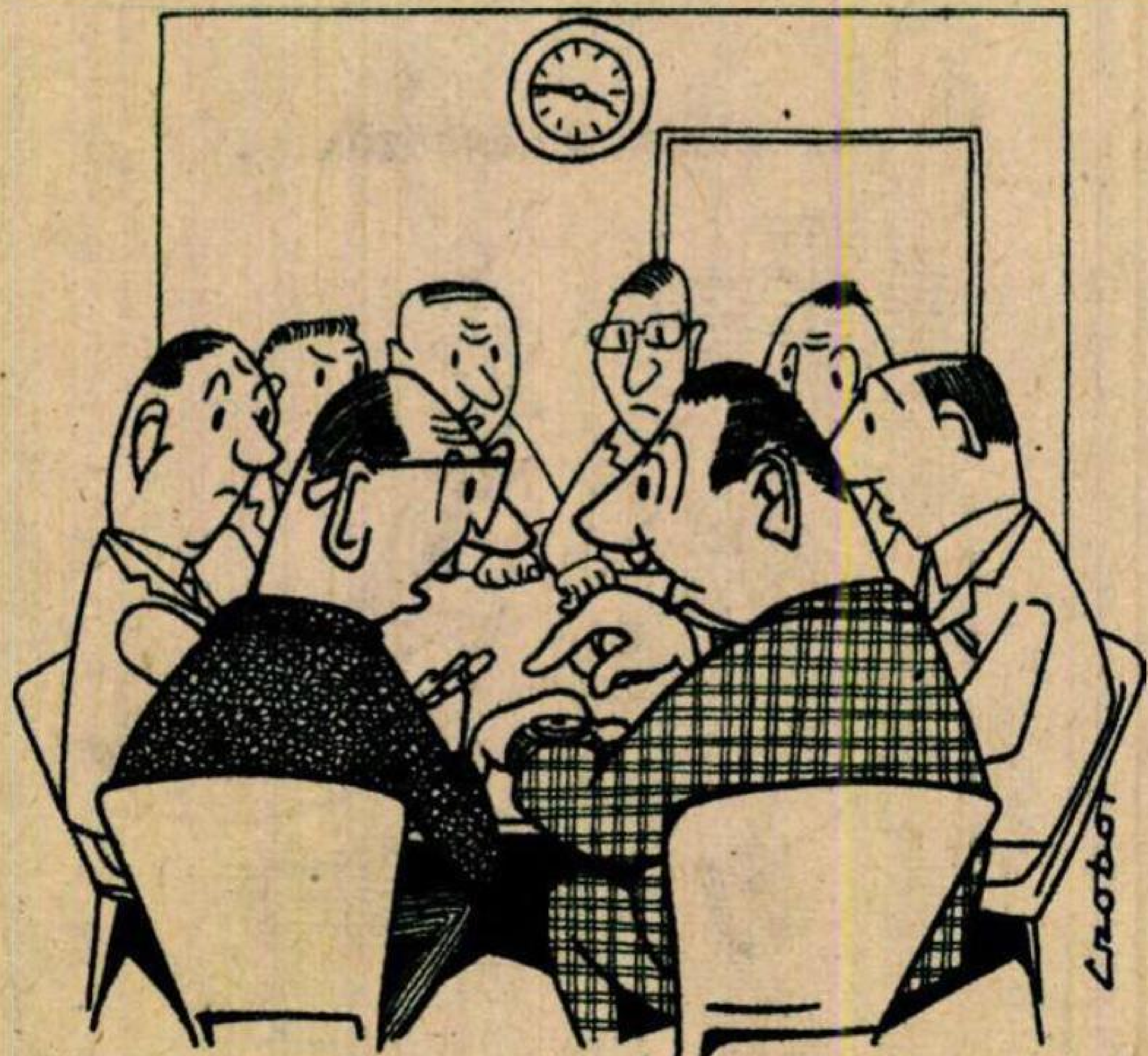
A holt a díszsírhelyre téve
feküdt s mosolygott. Meg se zökkent
a cikktől, mely feléje ott fent
irodalmasan mocskolódott;
ejj, néki is volt „véleménye",
mikor mint ifjú placcra szökkent.

Minden húszéves: szent próféta,
minden benőtt fej: öreg marha.
Az új nem írt még, csak akarna,
de a sikert már tőle lopták;
övé minden toll, minden téma,
övé a holnap irodalma.
Utóbb megvénül és lerakják
kárörvendőn a szürke földbe,
s róla írják meg: „Sohse tört be
Prometeüsz-hőz égi tüzért —
de hát alig van író-nagyság,
ezer közt ezeregy a törpe.

Aranyásó aranyfolyóban
rostáját tölti, átbillenti
évek során — oly ritkán jön ki
aranyrög! Csak por, szemcse van sok.
— Homeros, Shakespeare, Dante . . . jó, van
pár nagy . . .
Aztán mindenki senki."

Török Rezső

Bürokrata-politika

– Két perccel a munkaidő vége előtt teszem meg a javaslatomat. Meglátja, el fogják fogadni . . .

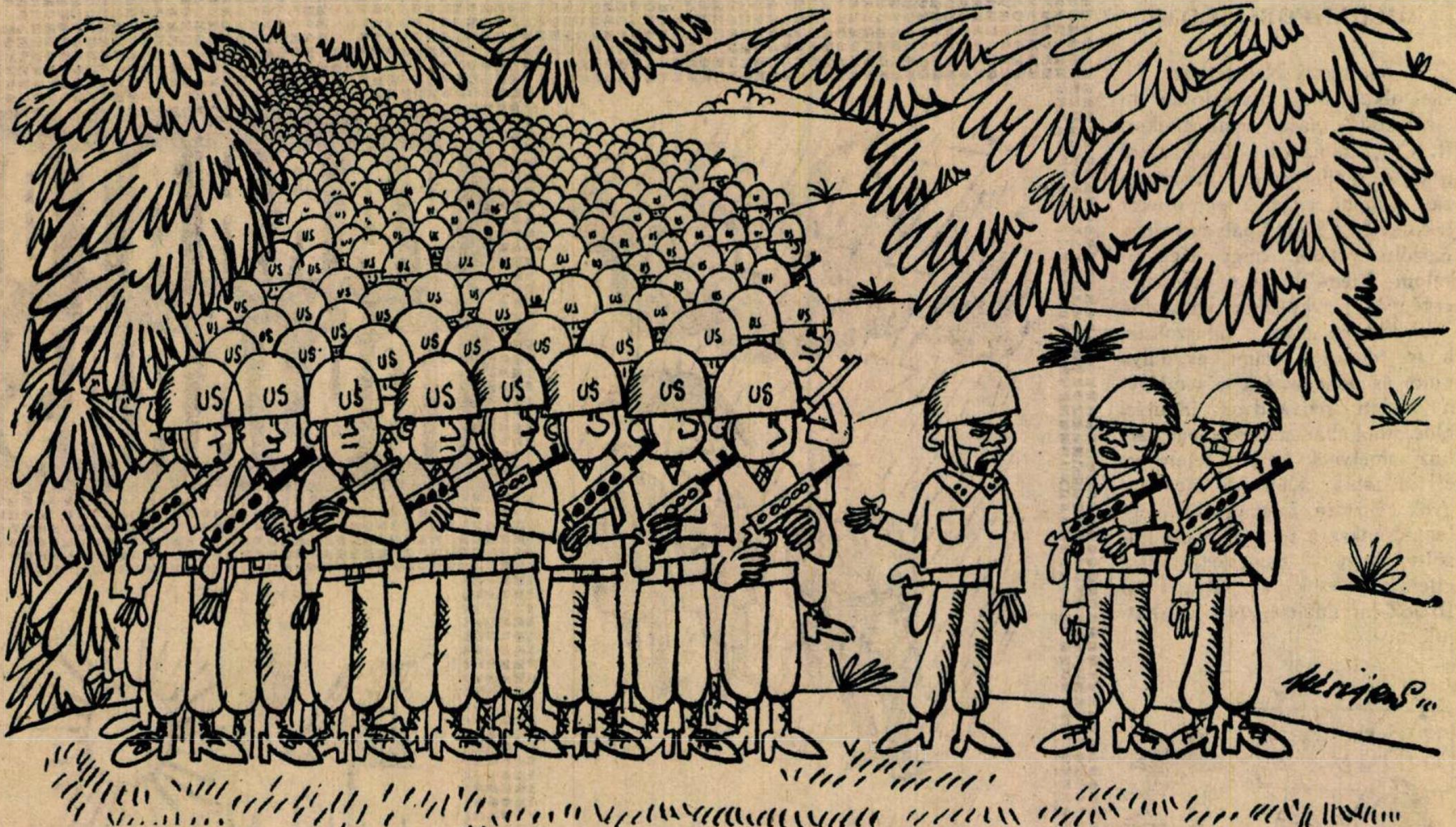
Megnyugtatás

– Ne értsd félre, Pista, ez tulajdonképpen eltartási szerződés!

Dél-vietnami fejlődés

Mészáros András rajza

– Katonák, bemutatom a hozzátok beosztott tanácsadókat!

Aki kihívta az újságírót...

– Pszt, elvtárs, én írtam az itteni ügyekről...

ORVOSNÁL

Az iskola-orvos oltja a gyerekeket. Egymás után vonulnak el előtte a nebulók, a kisebbekkel édesanyjuk is eljött.

Egy szőke, mokány kisfiú kerül sorra.

– Nahát fiam! – csóválja a fejét az orvos – miért nem mosakodtál meg?

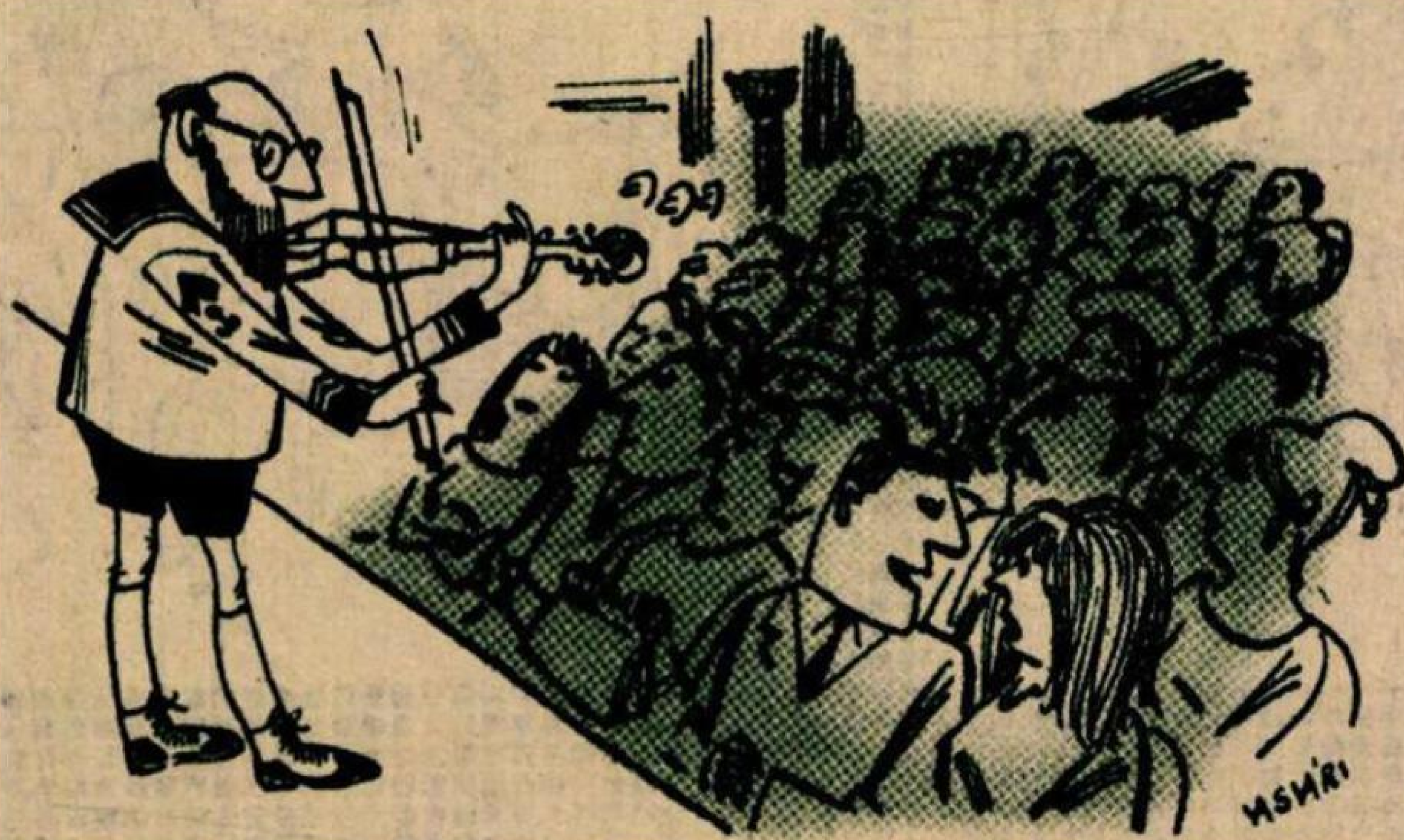
– Ez nem mosakszik? – csattan fel az anyja – hogy mondhat ilyet? Olyan tiszta mint a patyolat. Jobban szeret ez mosakodni, mint játszani, főorvos úr. Mondogatom is neki, hogy Janikám, ne mosakodj annyit, elkopik a bőröd. Azt hiszi, hallgat rám? Csak mosakszik.

– Na, nézze csak! – mérgelődik az orvos – ezt a vattát bemártom benzinbe, most bedörzsölöm a karját, így ni... Nézze csak meg, milyen fehér lett!

– Na jó, az más – tárja szét a karját az asszony –, ha vegyileg tisztítja...

R. Gy. G.

Makacs művész

– Nem akar belenyugodni abba, hogy már nem csodagyerek...

Ifjú tehetségek a „Ki mit tud"-ban

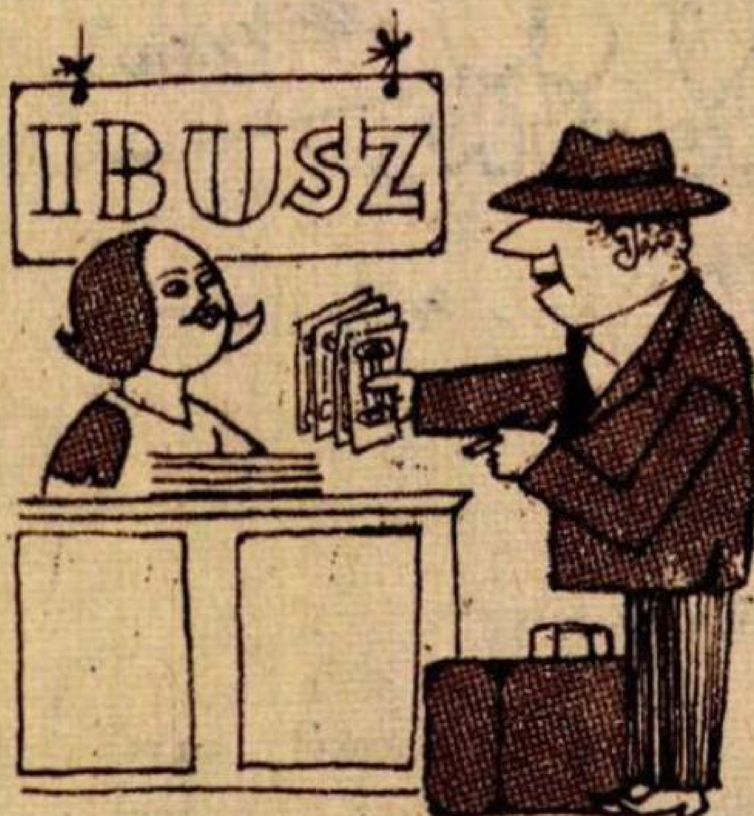
– És most árulja el nekünk, hány éve játszik Chopint?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁRHATÓ IDŐJÁRÁS

IDEGENFORGALOM!

A Budapesti Nemzetközi Vásár alkalmából hivatalosan itt tartózkodó olasz vendégünket, R. C.-t, a nápolyi Iparkamara titkárát május 29-én, visszautazása napján reggel kilenc órakor kikísértük a Keleti pályaudvarra. Közölte velünk, hogy Hegyeshalom–Wien–Tarvisio útvonalra érvényes jegyet akar vásárolni. Jóhiszeműen azt válaszoltuk, hogy ennek semmi akadálya nincs és odavezettük a vendéget a Keleti pályaudvar indulási előcsarnokában ahhoz a pénztárhoz, amelynek ablaka felett ott áll a tábla: Külföldi menetjegyek pénztára. Legnagyobb meglepetésünkre a pénztáros azt közölte, hogy a menetjegyet líra ellenében csak a pályaudvari IBUSZ-kirendeltségnél válthatjuk meg.

A vonat indulása előtt húsz perccel az IBUSZ-kirendeltséghez rohantunk. Az IBUSZ-nál, legnagyobb örömünkre, közölték, hogy a kívánt útvonalra 4000 líra ellenében az olasz vendég megkaphatja a jegyet. Boldogan mentünk a pénztárhoz, és amikor az olasz a pénztárablakon benyújtotta az 5000 lírását, a menetjegy árának kiegyenlítése céljából, még nagyobb meglepetésünkre a pénztáros közölte velünk, hogy a fennálló rendelkezések értelmében az 5000 lírából visszajáró 1000 lírát nem tudja visszaadni, vagy fizessen az utas kerek 4000 lírát, vagy pedig, ha csak 5000 lírása van, akkor a visszajáró 1000 lírának megfelelő pénzt csak forintban tudja visszaadni.

Vendégünk, miután Budapest–Hegyeshalom útvonalon forint kiadása nem merülhetett fel, ezt az ajánlatot nem volt hajlandó elfogadni. Megállapította, hogy összes aprópénze 1000 líra és a Hegyeshalom–Wien útvonalra váltott csak menetjegyet, amelyre pontosan elegendő volt – az összeg.

Kedves Ludas Matyi! Nagyon szégyelltük magunkat az olasz vendég előtt és most kérdezzük:

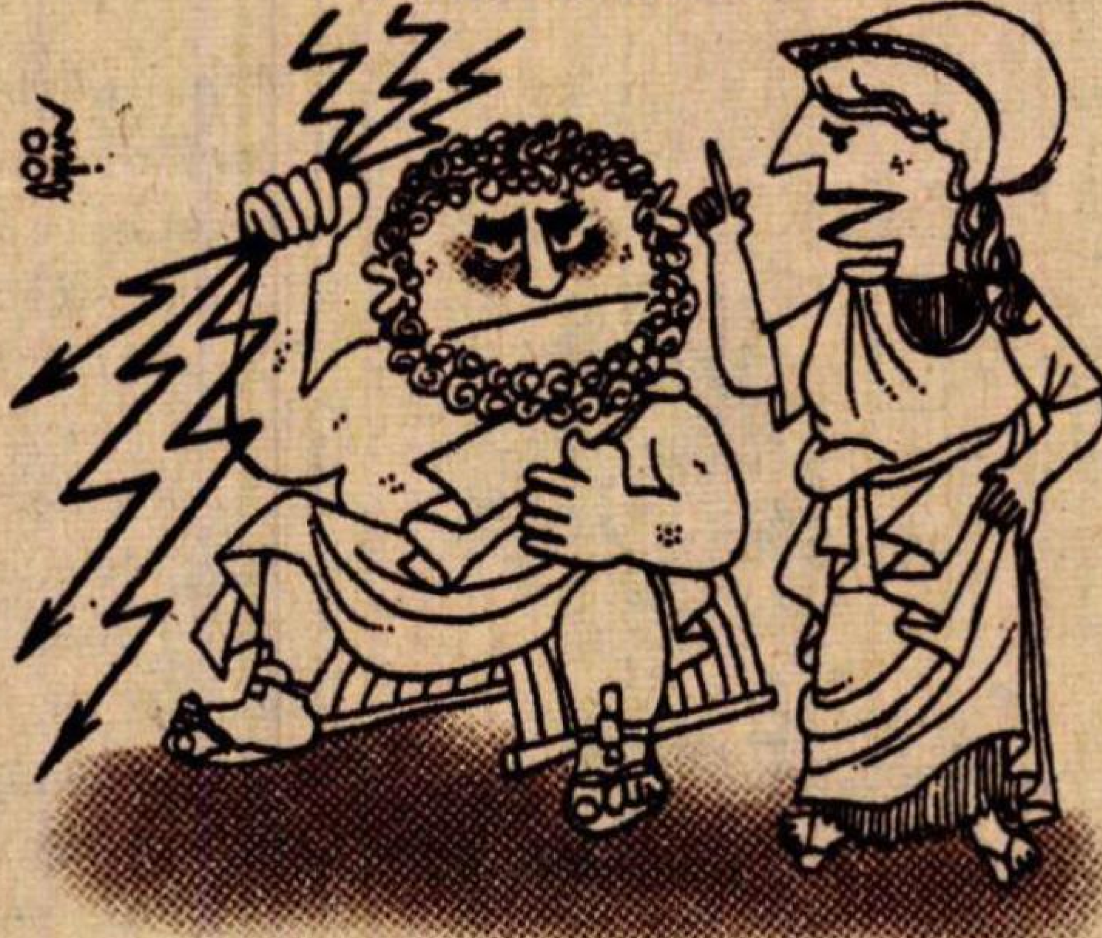
Miért nincs elegendő váltópénz az IBUSZ-nál, egy olyan forgalmas helyen, mint a Keleti pályaudvari kirendeltség?

Gömöri Lajos
Bp. V., Kálmán u. 20.

– Az igazgatónk nem fél a villámtól, mert rossz vezető...

HARAGVÓ ZEUSZ

– Biztosan a stress miatt vagy ilyen ideges, fiacskám...

ZAKLATOTT KOR

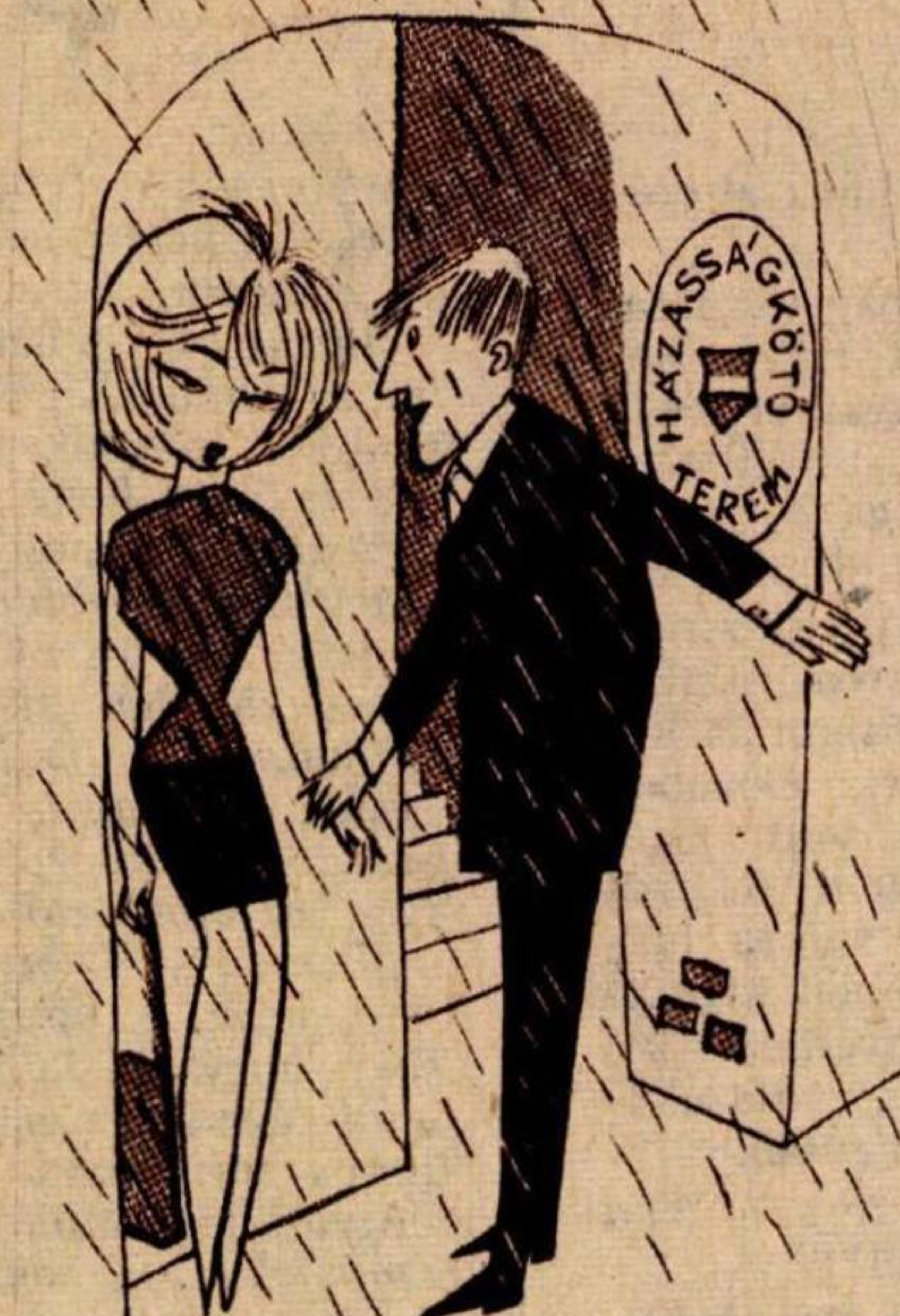
VIHARSZÜNET

METEOROLOGIAI INTÉZET

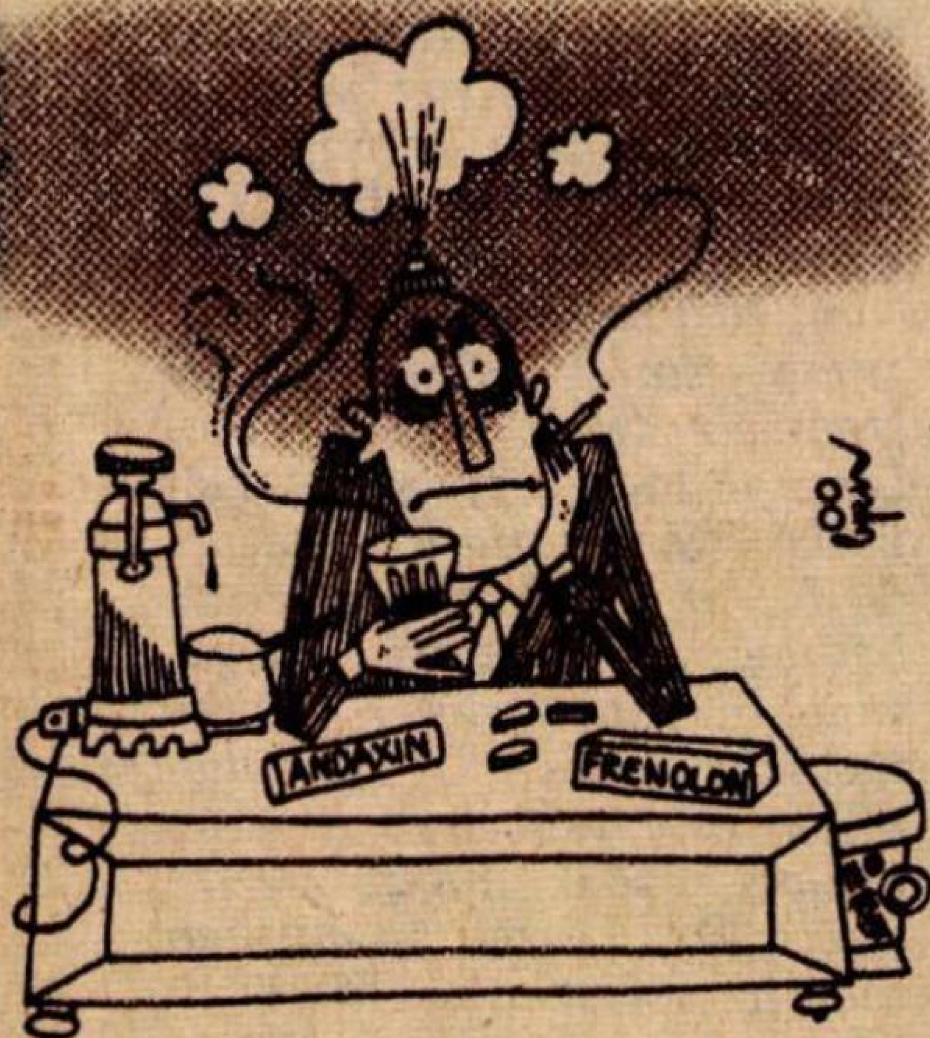
A TAVASZ A KEDVEZŐTLEN IDŐJÁRÁS MIATT ELMARADT!

NYÁRI ZÁPOR

– Ha sokáig esik, kénytelenek leszünk beljebb menni...

BIZTONSÁGI SZELEP

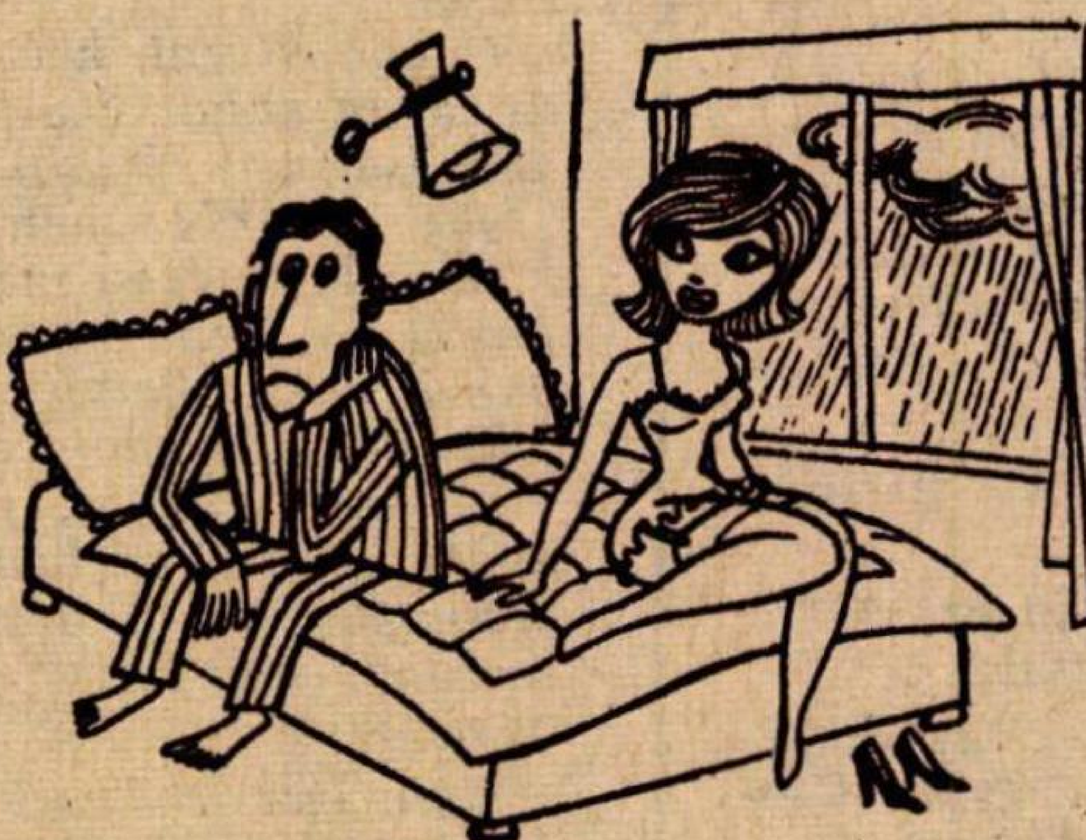
A VILÁGŰRBEN

– Úgy hiányzik már egy kis időjárás!...

– Te jóisten, frontátvonulás van, és én nem éreztem semmit!...

ATMOSZFÉRIKUS DEPRESSZIÓ

AKIKNEK SZÍVESEN TAPSOLUNK

Neményi Lili

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az öreg professzor borzasztó szórakozott volt. A felesége rengeteget veszekedett vele, hogy mindig elhagy valamit. A tanár úr egy napon mosolygó arccal tért haza.

A felesége már az ajtóban megkérdezte tőle:

– Na, mit hagytál el megint?

– Nem vagyok én olyan szórakozott, ahogy azt te hiszed – felelte diadalmasan a professzor –, látod, ma is hazahoztam az esernyőmet.

– Te szerencsétlen – csapta össze a kezét az asszony –, hiszen ma nem is vittél magaddal esernyőt!

*

Pistike hazajön az iskolából és megkérdi a mamájától:

– Mondd, mama, engem a gólya hozott?

– Igen.

– Hát a házfelügyelőék Péterkéjét szintén a gólya hozta?

– Természetesen, fiacskám.

– És a szomszédban a mérnök bácsi kislányát, azt is a gólya hozta?

– Azt is, fiacskám.

– És a Kovácséknak a harmadik emeleten azt a nagyfejű fiút, azt is a gólya szállította?

– Igen – mondja a mama türelmetlenül –, de miért vagy olyan kíváncsi?

– Azért, anyu, mert csodálkozom, hogy egy ilyen nagy házban senki se nősült szerelemből.

Csábvarázs

A vállalati rendezvény kitűnően sikerült. Szívderítő büfé, könnyű borok, zene, tánc. Sajnos, már nem vagyok gyakorló bálozó, de szívesen gondolok arra az időre, amikor még magam is vígan roptam. Régen volt. Akkor, amikor még lóvasút járt Pesten. Amikor a munkahelyen megnyilvánuló idült lustaság és vészes hanyagság, továbbá a házastársi kilengés kórokozóját tőrölmet-

szett karakánsággal a nevén nevezték, és senki se becézte kozmikus sugárzásnak. Amikor a nyár még nyár volt, és eszébe se jutott, hogy nagyzási hóbortból fölcsapjon sarkvidéki télnek.

Sok idő telt el azóta és én sajnos, kikoptam a zajos mulatozásból. A tánc már fáraszt, a lármás dzsessz idegesít. Visszavonultam hát az olvasószobába, kényelmesen elhelyezkedtem, és élvezettel szívtam a szivaromat. Rajtam kívül csak Csomádi ténfergett az olvasóban. Furcsálltam, hogy jóképű fiatalember létére nem vesz részt a szelíd dáridóban. Pedig nem egy csinos kartársnő szemet vetett rá. Még táncra is kérték, de ő elhárította a megtiszteltetést. Megkérdeztem, miért? Csomádi legyintett:

— Nem érdekelnek az itteni lányok. Nincs bennük csábvarázs.

— De hiszen szépek, csinosak, takarosak!

— Évek óta együtt dolgozom velük. Kartársnők! Mindennap látom őket. A megszokás tompítja a vonzerőt.

— Hát mi hat rád csábítóan?

— A ritkaság varázsa! Egy nő, akit ritkán lát az ember. Akivel csak kevés időt tölthetek együtt! Az igen!

Ebben a pillanatban bájos fiatal nő lépett a szobába. Lányos alakja a ballonkabátban is kecsesen hatott. Kezében kis útitáska volt. Csomádi fölrezzent tespedt közönyéből; talpra ugrott, a szemében kigyúltak a szenvedély kis örömtüzei, és átszellemült hangon rebegte:

— Mancikám! Hát mégis eljöttél?!

— Sikerült, drágám — csivitelte a nő. — Néhány órára el tudtam szabadulni a laborból. Itt maradok. Táncolni akarok veled! A táskában van az estélyi ruhám. Hol öltözhetnék át?

— A szomszéd szobában.

Sürgősen egy újságba mélyedtem, mert éreztem, hogy most jön a csók. Nem akartam őket zavarni. Mire a vezércikket elolvastam, körülbelül le is zajlott a puszi. Jó, hogy mostanság olyan hosszú vezércikkeket írnak... A nő bement átöltözni. Csomádi szinte kigyúlt. Valósággal pezsgett a szerelemtől. Eleven volt és jókedvű. Semmi kétség. Kitört rajta a csábvarázs. Megértően hunyorítottam a fiúra:

— Elragadó kis teremtés. Nagyon vonzó jelenség.

— Meghiszem azt! És milyen okos! Tudományos munkatárs egy kutatóintézetben. Valamiféle fontos új kísérleten dolgoznak, amely éjjelnappal leköti. Sajnos, alig láthatom.

— Áhá! A ritkaság varázsa!

— Pontosan az! A ritkaság varázsa!

— Tudod, hogy diszkrét ember vagyok, Csomádi fiam. Nekem megmondhatod, ki a nő?

— Hogyhogy ki? A feleségem!

Király Dezső

Füstköd

Borzasztó ez a füstköd, tíz napja nem látom a napot.

Borzasztó, borzasztó, de mi ez ahhoz képest, amit az újságban olvasok! Mert azt írja az újság, hogy „Párizsban a füstködös napok száma kilencvenről százötvenre emelkedett". Ha viszont így van, akkor elbújhatunk a víz alá száradni. Tíz füstködös nap Pesten, már az is borzasztó! Százötven nap Párizsban, az igen, az borzasztó!

Illetve... mi ez ahhoz képest, amit az újságban olvasok, hogy a Ruhr-vidéken, ahol „évenként másfél millió tonna por, hamu és korom, négymillió tonna kéndioxid száll fel a 226 nagyüzem s a kétezer gőzmozdony kéményéből", hogy ott a Ruhr-vidéken, ahol „hétszázötvenezer vagonra volna szükség ennek a füstköd-mennyiségnek az elszállításához", hogy ott a Ruhr-vidéken „az ég állandóan sötét". A Ruhr-vidékhez képest a mi füstködünk igazán semmiség.

Igen, igen, mégis kellemetlen, hogy napokon át csak szürkét meg feketét lát az ember.

Kellemetlen, kellemetlen, de mi az ahhoz képest, amit az újságban olvasok. Mert azt írja az újság, hogy Rómában tavasszal is szürke lesz minden, majd akkor is, amikor már a füstköd eloszlott. Mert „Rómában a füstködtől elsorvadnak a festői pineák, tűlevelükön olajos lerakódás keletkezik". És Pesten? Vajon Pesten is elsorvadnak a festői pineák? Nem, Pesten nem sorvadnak el. No ugye.

Igen, igen mégis szörnyű ez a füstköd, mert rátelepszik az ember mellére, sőt a kedélyére is, nagyon nehéz eltűrni.

Nehéz eltűrni, kétségtelen, de mi ez ahhoz képest, amit az újságban olvasok, hogy „1962. december 4-én a füstködöt okozó égési melléktermékek a tűrhető részaránynak a huszonhatszorosát érték el". Fogadni mernék, hogy most viszont, 1964. január 4-én, a tűrhető részaránynak még a tizennyolcszorosát sem érik el! No ugye.

Igen, igen, mégis kínos ez a füstköd, fulladozom tőle.

Fulladozom, fulladozom, de mi ez ahhoz képest, amit az újságban olvasok, hogy a füstköd „Londonban tíz évvel ezelőtt kétezer áldozatot követelt". Ehhez képest igazán semmiség, hogy most én Pesten mindössze fulladozom. És bármennyit szenvedek is, mi ez ahhoz képest, amit az újságban olvasok, hogy „Los Angeles az a város, amely a füstködtől még Londonnál is jobban szenved". No ugye.

Igen, igen, mégis mit lehetne tenni a füstköd ellen? „Vannak tisztítóberendezések — írja az újság —, de azok drágák." Ha drágák, akkor nem nekünk valók. Továbbá: „Léteznek tervek. Elvben például lehetséges, hogy a földközelbe szorult hideg levegőt felmelegítik, mígnem az, mint egy léggömb, a magasba emelkedik. Ehhez azonban több megatonna energia kellene." Nem rossz terv, de honnan vegyünk ennyi energiát? És ki nyelné le azt a rengeteg füstöt, amely a meglevő füstmennyiség felmelegítése során jönne létre? Nem, ez az út sem járható. Lesz viszont egy értekezlet Budapesten — írja az újság —, és ez az értekezlet „remélhetőleg a hatékony levegővédelmi intézkedések kezdetét jelenti majd". Remélhetőleg. És mikor lesz az értekezlet? 1964. május 13—15 közt. De hiszen májusban már nem lesz füstköd! Füst-

köd nem lesz, csak értekezlet. De vajon miért füstköd után tartják a füstköd elleni értekezletet? Mert füstködben nem tanácsos felszólalni a füstköd ellen. Köhögni kell tőle az embernek.

Igen, igen, de mit tegyünk addig? Mert bár ahhoz képest, hogy Párizsban, Londonban, Rómában, Los Angelesben és a Ruhr-vidéken... ahhoz képest, kétségtelen... de ahhoz képest, hogy Pesten, ahhoz képest... bizony, mégsem élhetünk tétlen..., mit tegyünk addig a füstköd ellen?

Olvassunk újságot a füstköd ellen.

Komlós János

Miért kövezték meg ZENÓBIÁS PRÓFÉTÁT?

Évezredek megoldatlan rejtélyét tisztázták a legújabb holt-tengeri tekercsek. Végre kiderült, hogy miért kövezték meg az ókor egyik legjelentősebb prófétáját, Zenóbiást. Erre a mélységesen izgató kérdésre képtelenek voltak választ találni az egymást követő történelmi korszakok tudósai és kutatói. Csak annyit lehetett megtudni a prófétáról, hogy megkövezés következtében hunyt el, de hogy milyen okok játszottak közre ebben a súlyos ártalomban, arra nézve csak egymásnak ellentmondó feltevések születtek. Most végre megoldódott a titok.

A közelmúltban megtalált tekercsekből az is kiderült, hogy milyen volt a külseje ennek a rejtélyes prófétának. Rendkívüli soványsága még jobban kiemelte magas termetét. Ősz szakálla boltozatos mellét verdeste, hosszú haját is szabadon lengette a szél, szeme ijesztő fényben izzott, de a legfélelmetesebb a hangja volt. Ezen az öblös, mély, érces hangon gyakorolt bírálatot az emberek fölött. Ez a hang az égzengéshez volt hasonlatos, s főként a tartalma hatott úgy, mint a mennydörgés.

Zenóbiásnak ugyanis az volt a meggyőződése, hogy az emberek rosszak, számtalan hiba élezi ki gyarlóságukat, s ha valaki igazán jót akar velük tenni, fel kell bennük ébreszteni az egészséges bűntudatot, hogy ilyen módon megtalálják a magukba szállás és a felemelkedés útját. Mivel Zenóbiásnak egy látomás alkalmából égi hang árulta el, hogy ő az, akinek ezt a nemes feladatot el kell végeznie, időt nem vesztegetve fogott hozzá a munkához.

Először egy nagyszabású kerti ünnepség kellős közepén jelent meg és így dörgött:

– Nyomorultak! Léhán vigyorogtok és cinikusan mulatoztok, ahelyett hogy lelketek megtisztításával törődnétek! A kárhozat útján táncoltok, kéjsóvár szemetek nem látja meg az igazság útját. Bűnös zene bódítja elméteket, s egyre mélyebbre süllyedtek a könnyelműség mocsarába! Takarodjatok innen, szálljatok magatokba!

Az ünnepségnek természetesen vége szakadt, az emberek magukba roskadva kullogtak haza. Zenóbiás átszellemülten nézett utánuk.

Legközelebb egy színházi előadás közben felment a színpadra, s egy érdekfeszítő szerelmi jelenet közben, felhasználva a szereplők meglepett bénultságát, így ostorozta a megdöbbent közönséget:

– Nektek csak az üres szórakozáson jár az eszetek? Lelketek alsóbbrendűségét élitek ki ebben a szemérmetlen látványosságban? Szégyen és gyalázat! Visszataszító semmirekellők vagytok! Takarodjatok haza és próbáljatok meg tisztába jönni önmagatokkal! Az undor talán még meg tud állítani benneteket a szakadék szélén! Mars!

Az előadás természetesen félbeszakadt, színészek és nézők egymást taposva menekültek és érezhetően nyomott lelkiállapotba kerültek. Zenóbiás elégedetten simogatta fehér szakállát és úgy érezte, hogy az emberiség megjavítása terén újra hatalmas lépést tett meg.

Másnap a legnagyobb éttermet kereste fel. Mindenkinek megállt a kezében a falat, amikor Zenóbiás korholni kezdte őket:

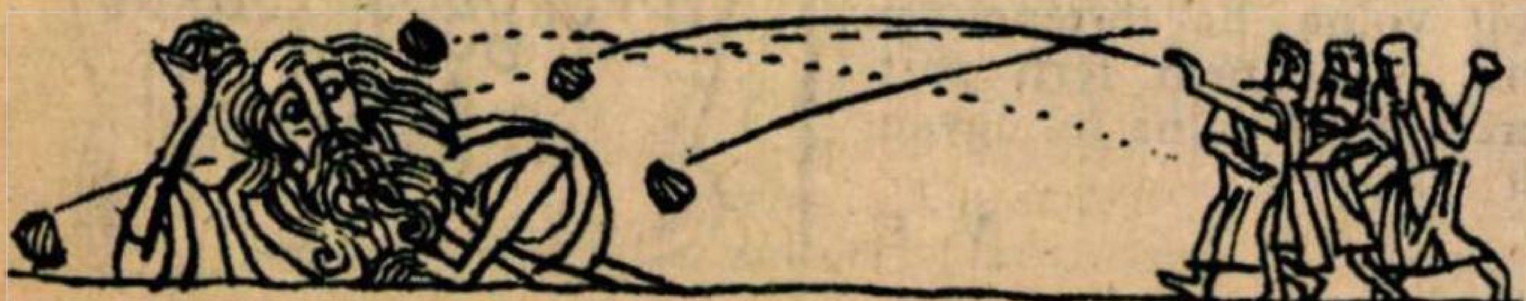
– Falánk csorda! Csak zabáltok, csámcsogtok, szürcsöltök, de az erkölcsi nemességre bezzeg fütyültök! Tömitek a hasatokat, fénylik az arcotok a zsírtól, de egyetlen magasztos gondolat sem talál helyet az elmétekben! Inyencek, kéjencek! Esztek, isztok és mitsem törődtök lelketekkel! Rettenetes katasztrófa lesz ennek a vége!

Az embereknek elment az étvágyuk, otthagyták ebédjüket és igyekeztek minél gyorsabban elhagyni az éttermet, Zenóbiás nagy örömére, aki újra bebizonyítottnak vélte, hogy érvei előtt összeomlik a gonosz.

Prófétai munkáját egyre nagyobb buzgalommal végezte. Az embereknek nem volt egy pillanatnyi nyugalmuk tőle. Mindenütt ott volt és megragadott minden ostorozni való alkalmat. Utcákon és tereken, hangversenyeken és sportmérkőzéseken, télen, nyáron, nappal és éjszaka egyaránt átkozta vétekekben tobzódó felebarátait.

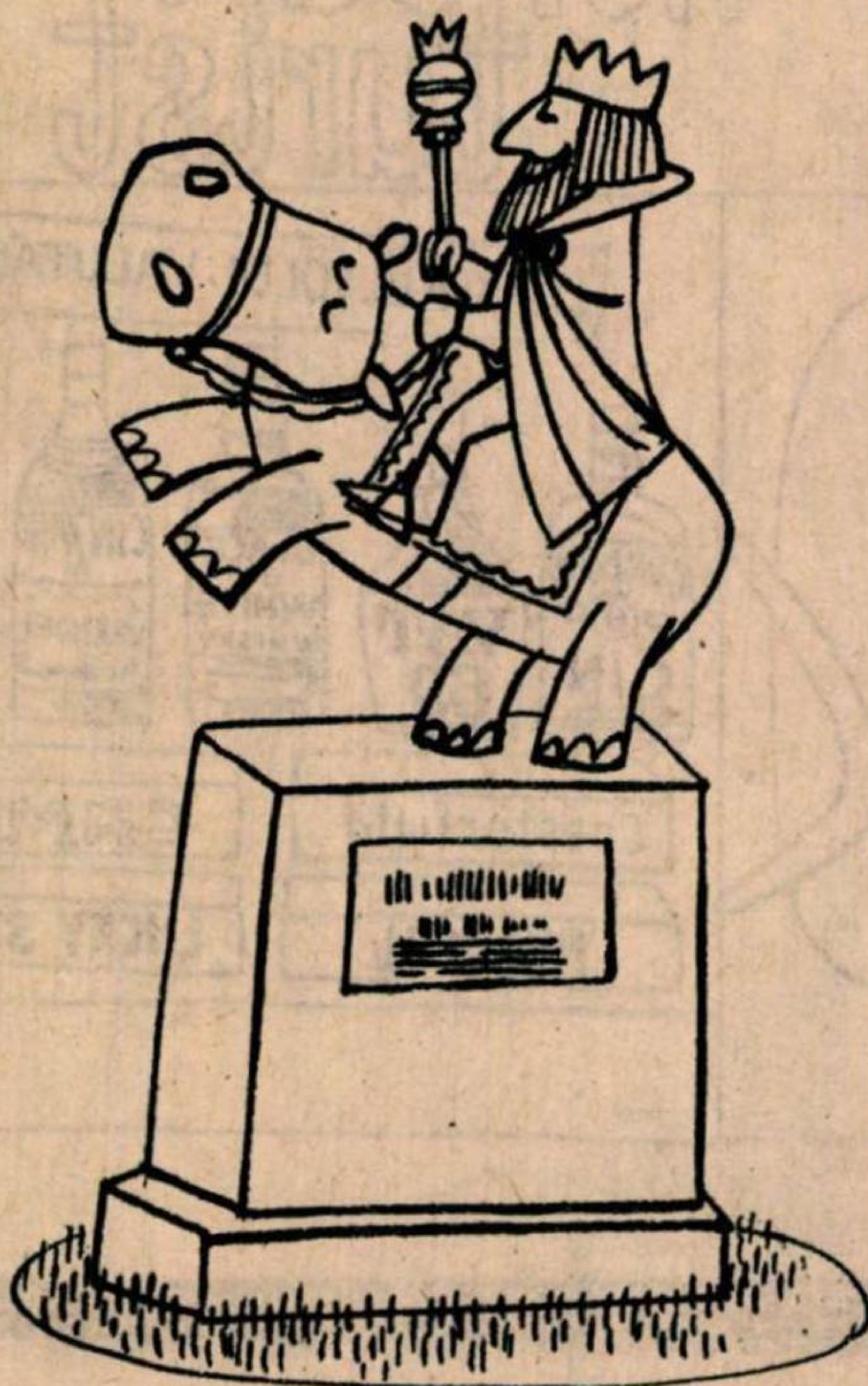
Lelkiismerete nyugodt volt. Csodálkozott is, amikor megkövezték.

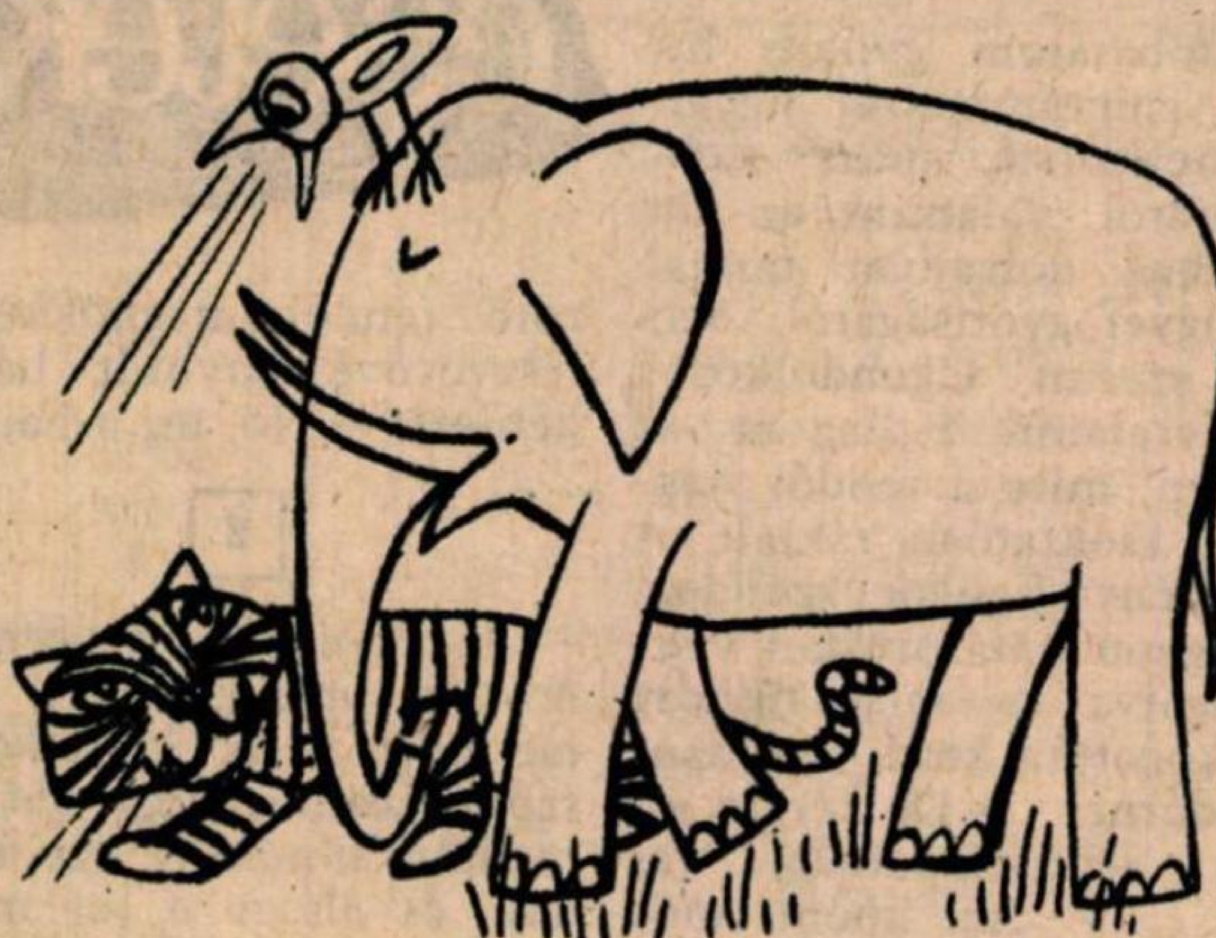
Feleki László

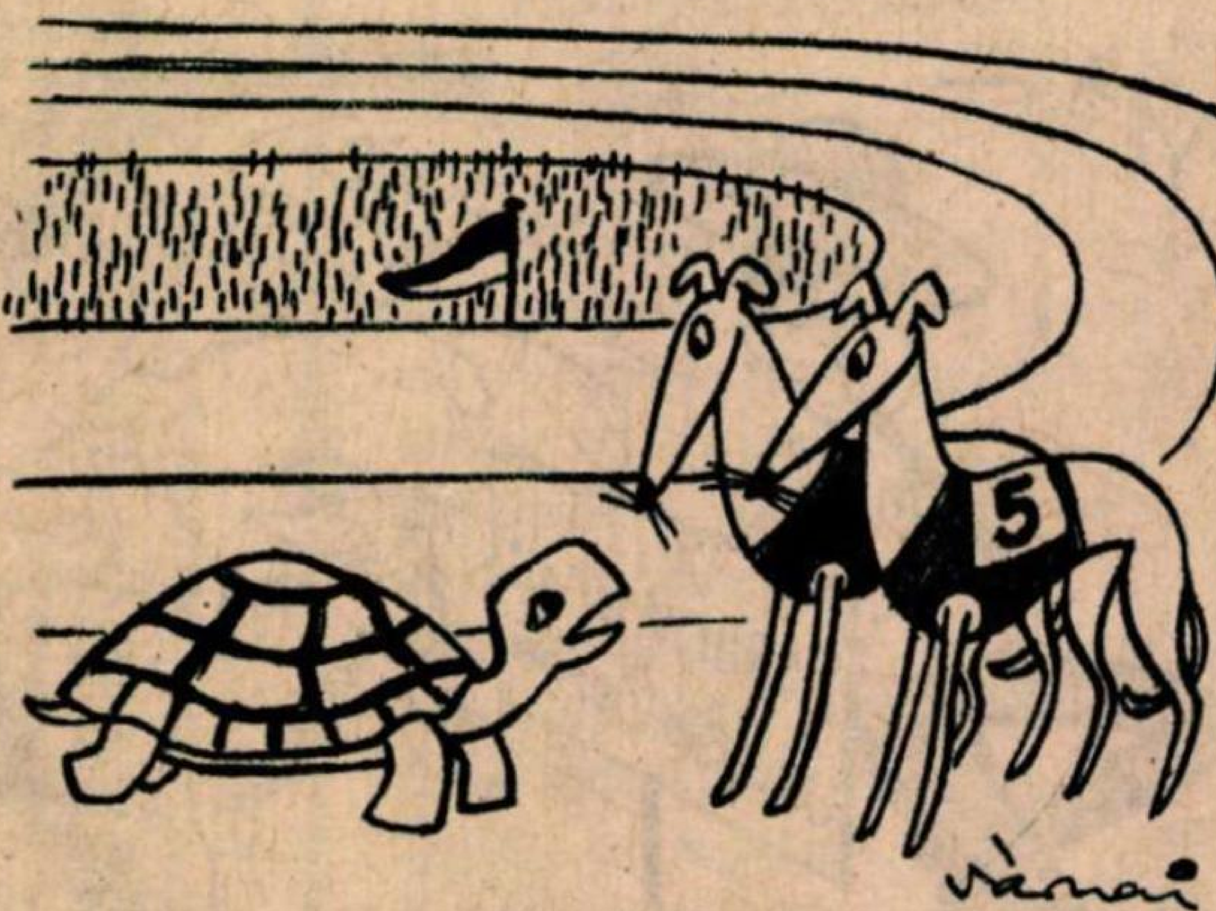
ÁLLATMESÉK

PROTEKCIÓ

– Félre az útból, mert eltaposlak!...

– Most megtanítalak titeket futni!...

Várnai György rajzai

Boltok egymás mellett

Várnai György rajza

1

Költőbarátom gyilkos humorú epigrammáiról ugyanúgy nevezetes, mint szelíd modoráról, valamint az élet praktikus dolgaiban tanúsított ügyefogyottságáról. Szokása szerint elgondolkozva, szabálytalanul ballag át az úttesten, mire a rendőr hangosan, kioktatóan rákiált. A túlkemény hangot szelíden, de nagyon határozottan visszautasítva, s még mindig szórakozottan kezdi mondani a rendőrnek: – De kérem, én olyan lelkiállapotban vagyok... – Az imént még zord rendőr meghökken és részvevővé enyhült hangon kérdezi: – No, mi a baj?

2

Önkiszolgáló drogériában hosszú sor kígyózik a pénztár előtt. Alig csatlakozom, szórakozottan, úgy oldalvást mellém sündörög egy nőtársam, és ahogy a sor megindul előre, egyszeriben határozott mozdulattal elém áll. Idegesít a tettetett szórakozottsága, mellyel tolakodását álcázza. Nem hagyom magam. Ez természetesen felháborítja. Picit töpreng, hogy mivel sérthetne vérig. Lám megtalálta. Mindjárt fölényessé simul az arca, mikor csípős hangon megszólal: „Rendben van – maga az öregebb." Nincs szerencséje, elnevetem magam. Pedig lehet, hogy tényleg én vagyok az öregebb.

3

Budai zöldvendéglőben rokonszenves fekete kenyereslány szolgálja fel a kávét. Előzékenyen, ízlésesen végzi a dolgát, nem tagadva meg egy-egy kedves mosolyt elsősorban a férfivendégektől. Azt hiszem, az teszi olyan rokonszenvessé, hogy természetes és barátságos, nem fölényeskedik, nem finomkodik, nem akar többnek, másnak, fontosabbnak látszani, mint ami. Néhány hétre rá ugyanott másik kenyereslány szolgál fel, aki történetesen szőke. Kérdezem tőle, mit csinál kedves fekete kolléganője, talán szabadnapos? Rám néz és indignálódva mondja: „Már nem fekete, hanem vörös." Rossz elgondolni, milyen hangon válaszolt volna, ha történetesen nem én, hanem férfi partnerem tette volna fel ugyanezt a kérdést.

V. E.

Modern juhász

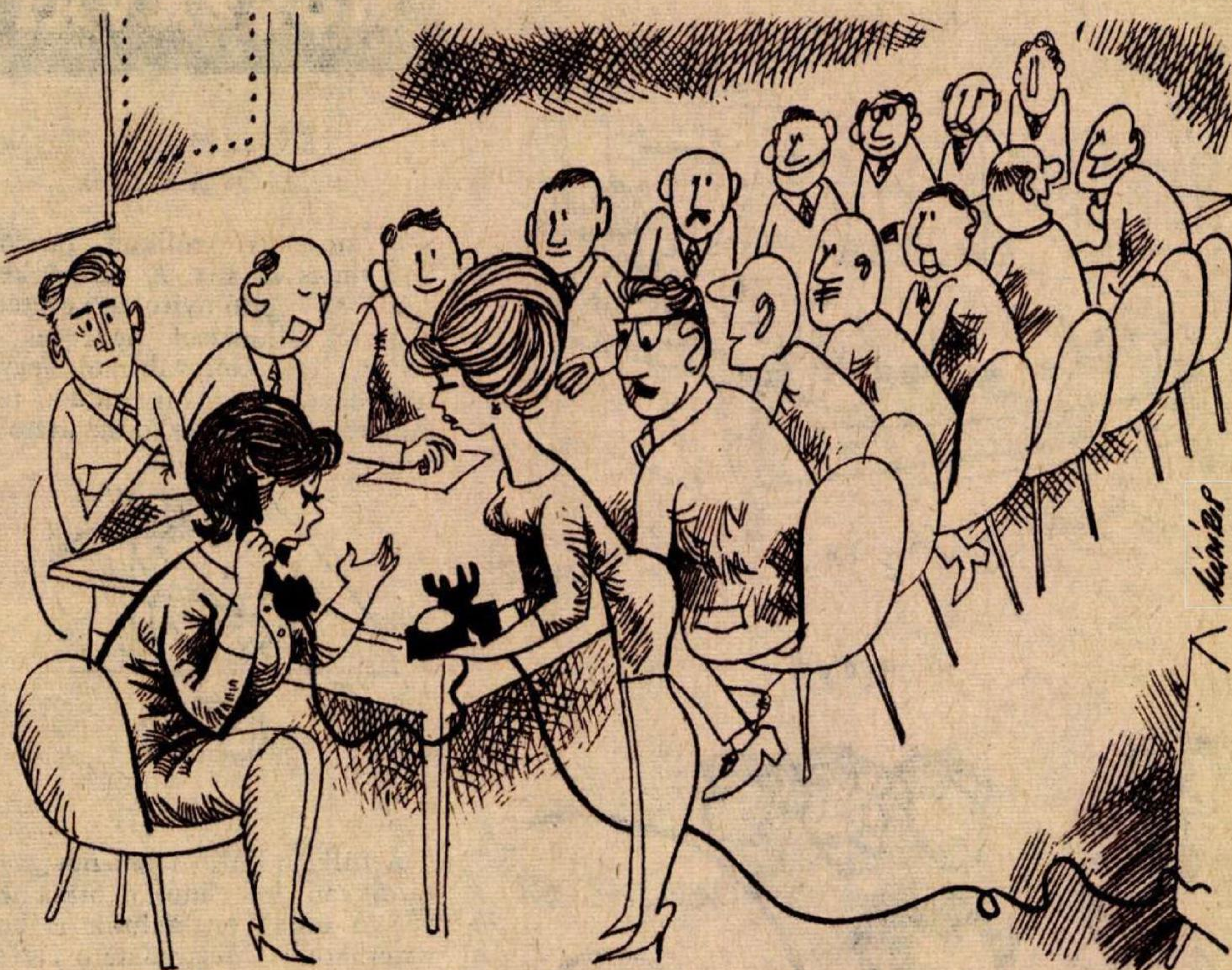
ZONGORA-SZÉTVERÉSI VILÁGCSÚCS

Nem mindennapi sportteljesítményről ad hírt az UPI-hírügynökség a dél-afrikai Johannesburgból. A witwatersrandi egyetem négy hallgatója fejszékkel és kalapáccsal nem egészen

öt perc alatt teljesen szétvert egy zongorát. A négy diák szerint az előző világcsúcs 17 perc volt. A hírügynökség pontatlanságára jellemző, hogy nem közli a négy bajnok nevét, akik pedig magasra emelték Verwoerdék kulturális életének zászlaját.

Egyenjogúság — Mészáros András rajza

– Jó, jó, megyek és tisztába teszem!

SZÜLŐI ÉRTEKEZLET

Sterpák Sándor, az igazgató megköszörülte a torkát és érces hangon felkiáltott:

– Megkérem a kedves szülőket, hogy foglaljanak helyet. Azért kérettem önöket, hogy gyermekeik eredményeiről és hibáiról elbeszélgessünk. Mint a Timsó és Robbanómotorgyár vezetője, szükségesnek tartottam, hogy tanácskozzam dolgozóink szüleivel. Kísérletképpen egy kis üzemrész hozzátartozóit kérettem ide. Hasznosnak tartom, ha tudomást szereznek gyermekük munkához való viszonyáról, miként annak idején is érdeklődtek az iskolában, tanulásban való előrehaladásuk iránt. Meggyőződésem, ha összejövetelünk után odahaza kézbe veszik gyerekeiket, gyárunk is jobb eredményt tud majd felmutatni. Doboszlói Dezső édesapja, vagy édesanyja itt van?

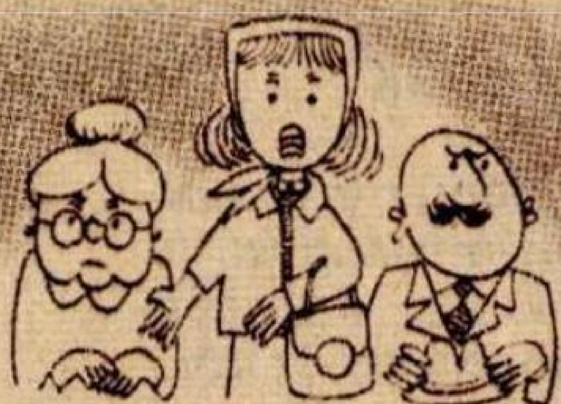
– Tessék, igazgató úr – emelkedett fel egy hetven év körüli nénike.

– Kérem szépen, a gyerek egészen rendesen dolgozik a présgépnél. Talán egy kicsit szeleburdi, kapkodó. A balesetvédelmi előírásokat nem szívesen tartja be. De egyébként nincs ellene panasz.

– Köszönöm, majd megmosom odahaza a fejét, – ült vissza a helyére az aggódó édesanyja.

– Canki Károly családjából van itt valaki? – tette fel a kérdést az igazgató.

– A felesége vagyok, – állt fel egy fiatalasszony. – Férjem szülei Cinkotán laknak, a szociális otthonban. Ezért én képviselem őket.

– Asszonyom, férje, mint művezető dolgozik nálunk. Tehát jó példával kellene elöljárnia. Főleg a modora ellen van kifogásunk. Minősíthetetlen hangot használ a női beosztottakkal. Úgy látszik, a kedves férjének nem volt gyerekszobája.

– Igen. Kellett a pénz. Kiadták albérletbe.

– Kérem, próbálja Károlyt otthon megnevelni, mert ezt a durva hangot a dolgozók jogosan kifogásolják. Klecsányi Zsolt hozzátartozója itt van?

– Mi van a fiammal? Összetöröm, ha megint rossz fát tett a tűzre! – átkozódott piros képpel egy bácsi.

– Itt valóban bajok vannak, – ráncolta homlokát az igazgató. – Klecsányi Zsolt rosszul, figyelmetlenül dolgozik és már kétszer mulasztott igazolatlanul.

– Rettenetes! A gazember mindig úgy indul el hazulról, hogy munkába megy. Valószínűleg a barátnőjénél töltötte a délelőttöket. Na, csak menjek haza! Majd adok én neki!

– A testi fenyítéssel nem sokat érünk. Ajánlanám a kedvezmény elvonást.

– Úgy van! Két hétig nem engedem ki a lóversenyre. Vagy dolgozik rendesen az a kölyök, vagy a feleségével együtt szedheti hazulról a sátorfáját.

– A többi hozzátartozó távolmaradása miatt most befejezzük a szülői értekezletet. Reméljük, hogy a munkahely vezetőinek és a dolgozók hozzátartozóinak szoros együttműködése már a közeljövőben szép eredményeket mutat fel a Timsó és Robbanómotorgyárban. Köszönöm szíves megjelenésüket.

Galambos Szilveszter

NEM KÖZÖLHETŐ!

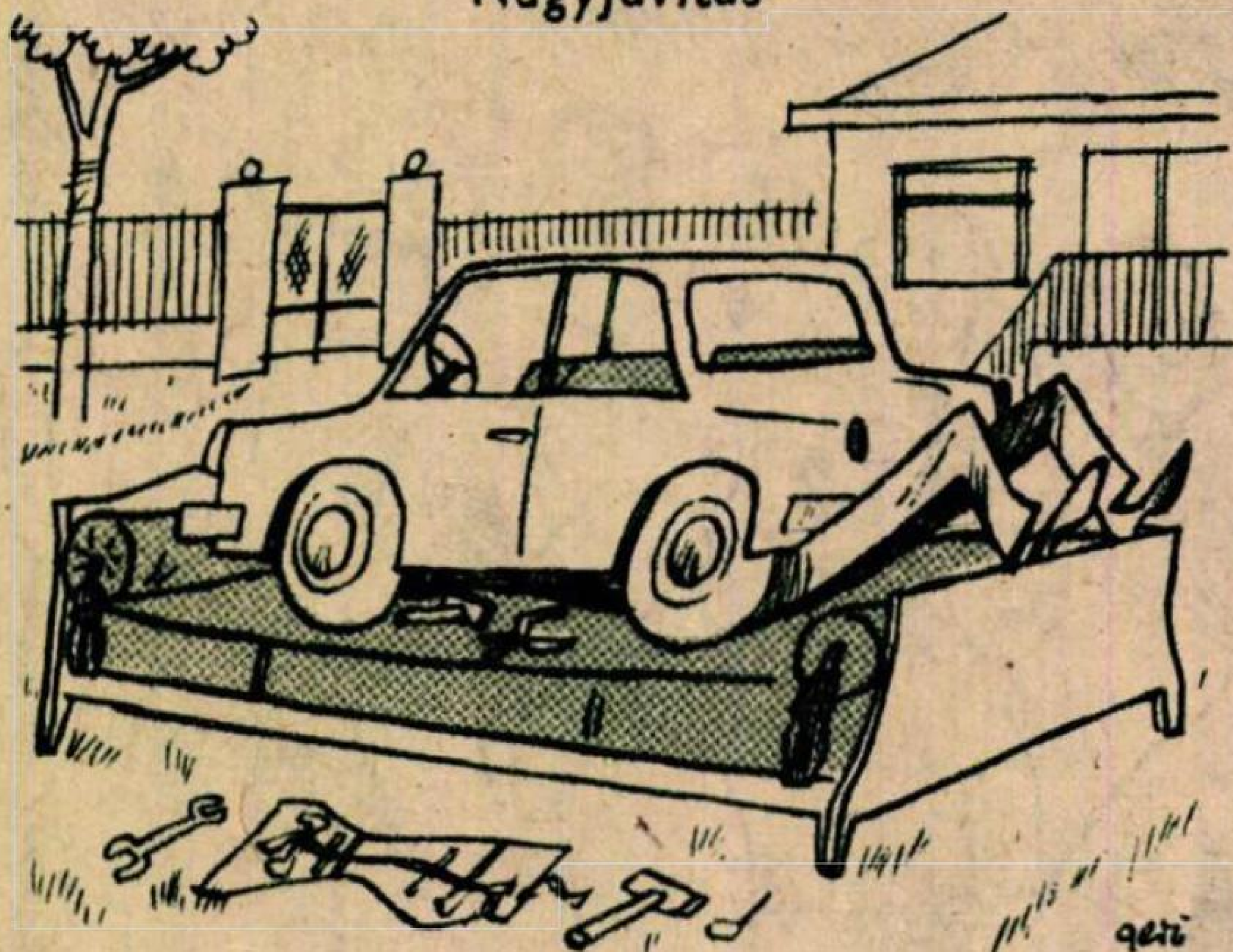
Tegnap még volt egy jó sorom.
Nem én írtam, — a sógorom.
Ma még faragtam. Elkopott.
Így jár a verssor, ha lopott!
Ne próbálj lopni hát Te se!
Nem futja saját rímre se?
Futja bizony! A rím, repül;
Csak az a baj, üres — belül
A vers, lukas krajcárt se ér.
Ki közölné le? És miér'?
De hát megírtam. Üsse kő!
Legfeljebb: „Nem közölhető!"

ESZPRESSZÓBAN

Az asztaltársam barna nő,
ápolt és szemre szép is.
Hozzám beszél s ez feltűnő.
Nekem nem tetszik — mégis
már vagy tíz perce hallgatom;
fecseg itt össze-vissza.
Percenként rúzsoz, púderoz,
közben a szörpjét issza...
Szóljak néki, hogy hagyja már,
vagy tán azért se szóljak?
Üres szócséplést hallgatni
éjfélig itt kotoljak?
Kis szószátyár, kis szemfüles;
na menj, búcsúzz el szépen.
Jaj, csak ne lennél oly üres,
még tetszenél is nékem...

Kopré József

Nagyjavítás

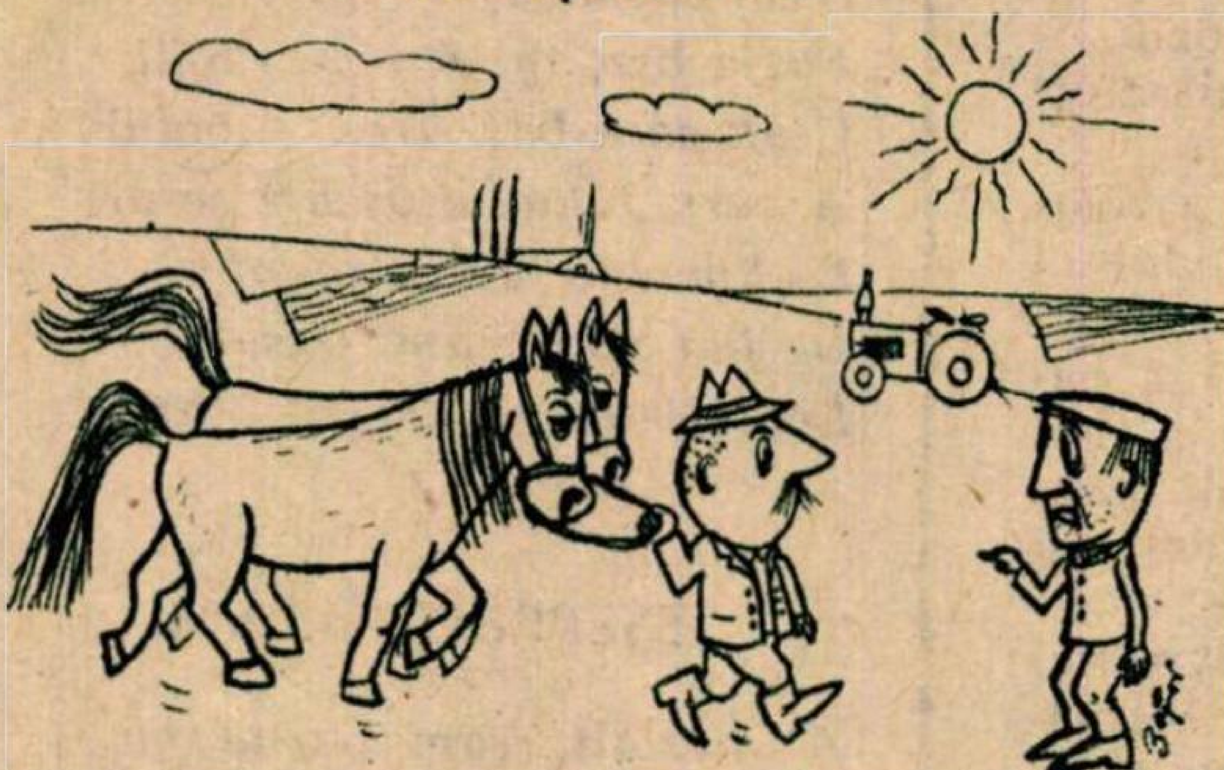

Jó megoldás

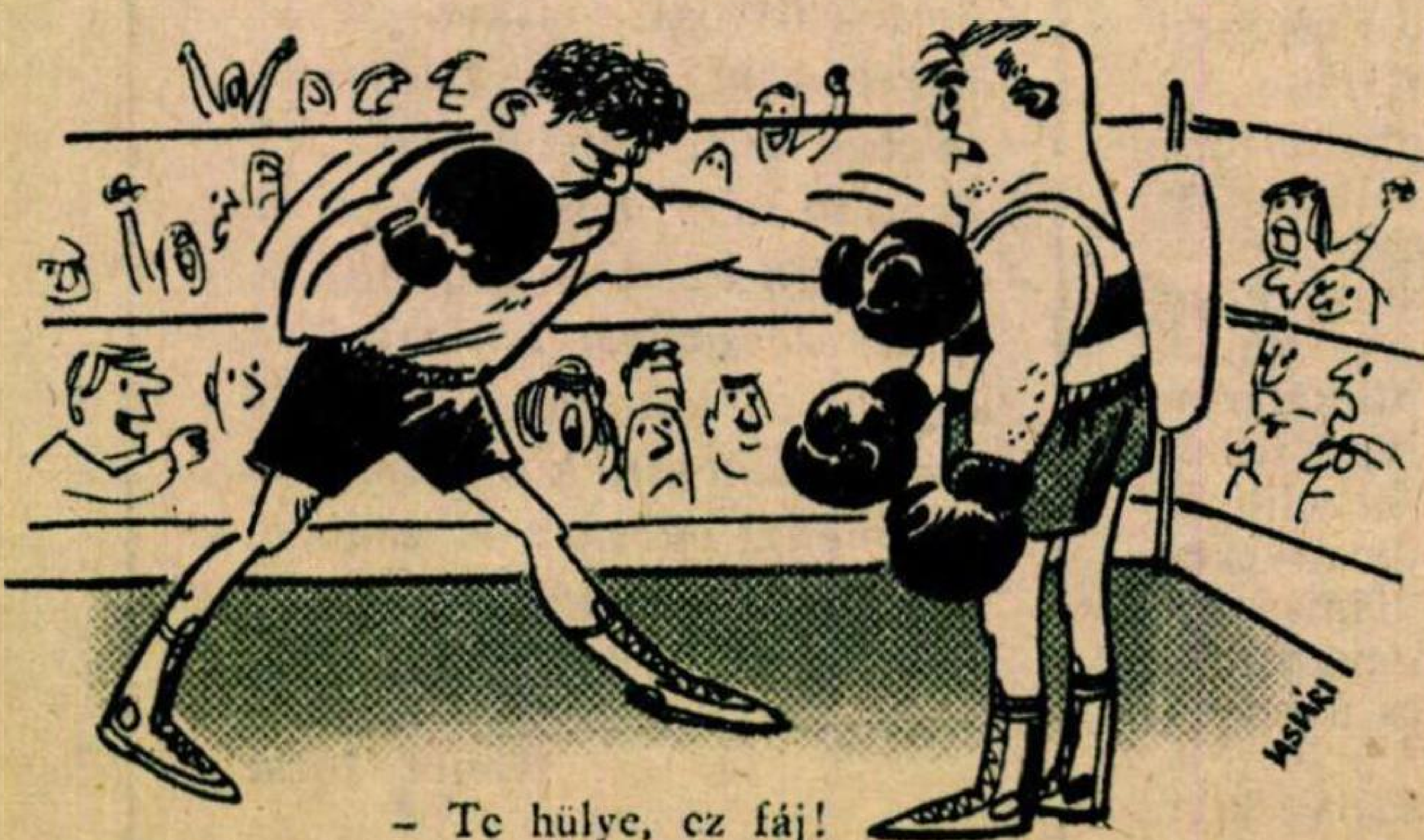
– Minek ide búboskemence, hiszen péknél veszitek a kenyeret?
– Ez igaz, de ebben sütjük át...

Rossz tapasztalat

– Mondja, biztos, hogy ezekhez nem kell pótalkatrész?...

Érzékeny sportoló

– Te hülye, ez fáj!

MOSZKVAI APRÓSÁGOK

EGYSZEMÉLYI FELELŐS VEZETŐ

A moszkvai trolikon, buszokon nincs kalauz. A vezető kezeli az ajtó-nyitószerkezetet, közli az állomások nevét és ő árusítja az előreváltható jegytömböket. Egyszóval minden tekintetben ő gondoskodik utasairól.

A fülkéje külső falán névjegytartó van, kis cédulán ott a neve. Jó dolog ez, nálunk is bevezethetnék. Megnyugtató érzés, ha az ember tudja: a sorsa nem valami idegennek a kezében van az utazás tartama alatt, hanem személy szerint Iván Kovalenko vállalja a felelősséget azért, hogy épségben eljussunk a Vernadszkij proszpekt végére.

– Kovalenko elvtárs – szólítom meg a végállomáson. – Kérek egy tízes jegytömböt.

Átnyújtja a blokkot, leszámolja tenyerembe a visszajáró pénzt, aztán rám mosolyog.

– Engem Vasziljevnek hívnak.

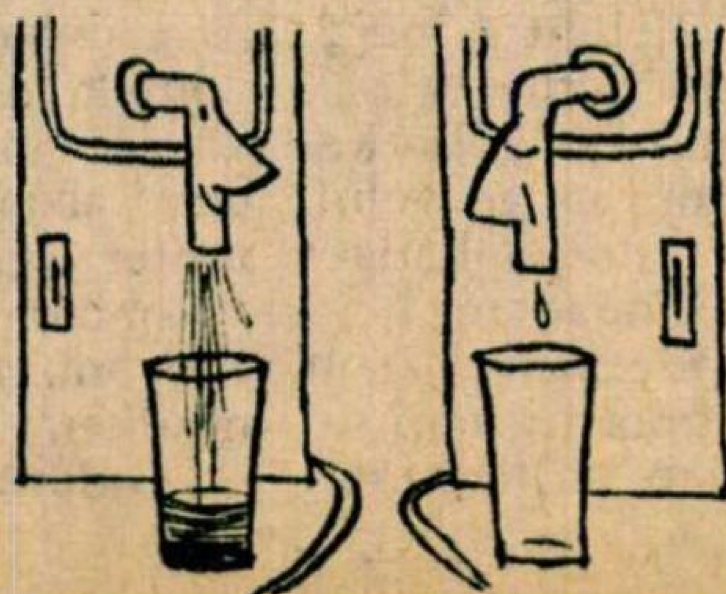
Csodálkozva intek a névjegytartóra. A vezető nagyot nyújtózik, felkel, kilép, mellém áll, együtt tanulmányozzuk a cédulát.

– Kovalenko... Iván Kovalenko... – ismételgeti elgondolkozva, aztán felderül a tekintete. – Ez az a bácsi lesz, aki tavaly ment tőlünk nyugdíjba.

AUTOMATÁK

Moszkvában lépten-nyomon talál az ember olyan utcai automatákat, amelyek egy kopekért egy pohár ásványvizet, három kopekért egy pohár citromízű szörpöt adnak. Ezt a sok száz gépezetet állandóan karbantartják, a legritkább esetben fordul elő, hogy valamelyik nem működik. Egyetlen automatánál tapasztaltam, hogy nem adott egykopekes ásványvizet.

– Próbálja meg a szörpöt – biztatott egy járókelő. – Az biztosan lesz.

Jó jósnak bizonyult. A háromkopekes szörpöt habozás nélkül poharamba csurgatta az automata. Egy pillanatig Pesten éreztem magam.

RÁDIÓFELLÉPÉS

Megkértek a moszkvai rádió szatíra- és humorosztályán, hogy mielőtt felolvasnák egy oroszra fordított közérdekű és mély értelmű humoreszkemet, mutatkozzam be néhány szóval a hallgatóknak. Esetleg oroszul, ha vállalom. Vállaltam. Gazdag szókincsem teljes latbavetésével röpke félóra alatt öt teljes orosz mondatot fogalmaztam meg és jó ferencvárosi hangsúllyal magnóra olvastam.

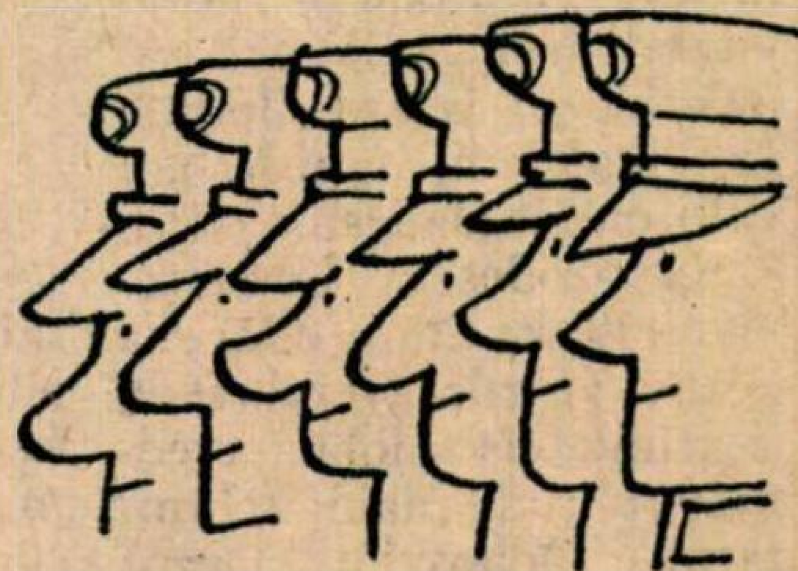
– Kitűnő! – lelkendezett a

rendező. – Frenetikus hatása lesz. Gurulni fognak a hallgatók a nevetéstől. A humoreszkjét akár el is hagyhatnánk.

BÚCSÚ

Indulás haza. A nagyszerű, új seremetyevói repülőtéren díszszázad áll. Szép növésű, válogatott legények szuronyos puskával fegyvergyakorlatokat hajtanak végre. A katonazenekar pattogó indulókat játszik. – Ez igazán kedves – gondolom meghatottan. – Végre valahol meg-

becsülik a humoristákat. Lám, Kukrinyikszijék is milyen magas kitüntetést kaptak karikatúráikért.

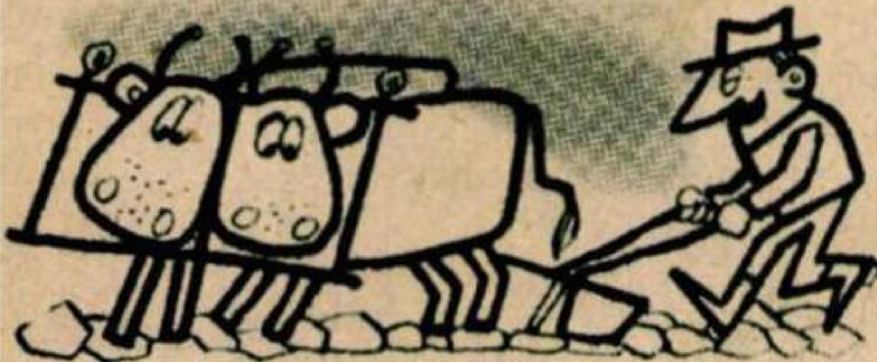
Pár pillanat múltán kiderül, hogy félreértettem a helyzetet. A pompás búcsúztatás ezúttal nem nekem, hanem a baráti látogatáson ittjárt indonéz vezérkari főnöknek szól. Semmi baj, talán majd legközelebb.

Kürti András

falusi dolgok

1

Van egy kép az egyik Hanság menti termelőszövetkezet irodájában, amit megmosolyognak az emberek. Ceruzarajz, címe: „A tihanyi Óvárban". A háttérben domb, az előtérben szántóföld, rajta tehénfogattal szánt egy öreg parasztember. A rajz mint képzőművészeti termék nem dilettáns, nem is giccses. De a tartalma hibás. Rosszul szánt a parasztember. A „csálés" tehén megy a barázdában, pedig a „hajszás"-

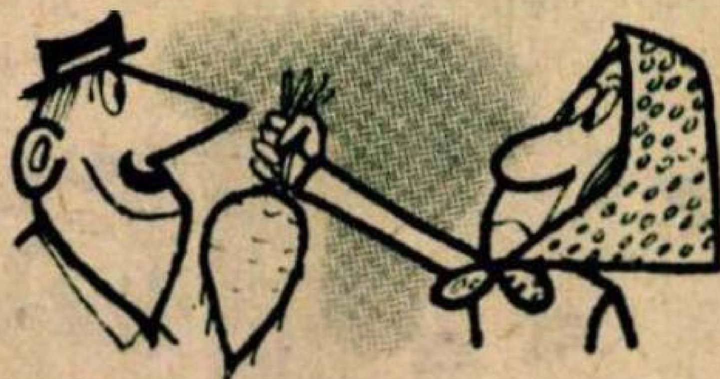
nak kellene ott menni, és az eke balra fordítja a földet, holott a valóságban mindig jobbra fordul a föld, még manapság is, a traktorok korában.

De azért nagyon jó a kép – mondja a tsz-elnök. – Emlékeztet bennünket arra, hogy milyen elmaradott volt az egyéni gazdálkodás.

2

Izményben, egy öregasszony „ki akarta böjtölni" a tsz-elnököt, hogy az elpusztuljon. Két hétig kenyéren és vízen élt, s gyertyát égetett.

Az eset előzménye a következő: későn kapálta meg az asszony a rá kiosztott cukorrépát, ezért arról a területről jóval kevesebb termést takarítottak be, mint a szövetkezet legtöbb tagjának répa-parcellájáról. Természetes, hogy a prémiumból is kevesebb járt neki. Szerzett esténként néhány nagy répát, otthon elrakta a pincében. Amikor elérkezett a zárszámadás ideje, és kiosztották a prémiumot, fogta a legnagyobb cukorrépát, beállított az irodába érvelni. A könyvelők figyel-

meztették, be ne menjen vele az elnökhöz, mert az tudja, miben sántikál. Látta valaki az ősszel, amikor hazahordta ezeket a répákat.

Az öregasszony visszavonult, majd üres kézzel kereste fel az elnököt, és tudatta vele: magát kiböjtölöm!

Gyertyákat vett, s két hétig csak kenyér meg víz volt a tápláléka. De az elnök meg sem hervadt, nemhogy elpusztult volna, erre a szüle kibékült. Azelőtt mindig kiabált a közgyűléseken, sőt amikor az elnök beszélt, közbeszólt, hogy ne magyarázzon, hanem fizessen. Most nagyokat köszön neki az utcán.

Igaz viszont, hogy kapálnivalót nem vállalt cukorrépából.

Gemenczi József

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tanácsolnak a fiatal házasoknak?

Adjanak tanácsokat az öreg házasoknak.

F. L.

Legyenek optimisták: egy rossz házasságból lehet két jó . . .

F. Gy.

. . . Hogy azért ne hagyják abba középiskolai tanulmányaikat.

(f—p)

Szerezzenek be bukósisakot.

G. Sz.

Ha máris tanácsra van szükségük, kár volt az egészért.

K. A.

Ne feledkezzenek el fekvőhelyet venni.

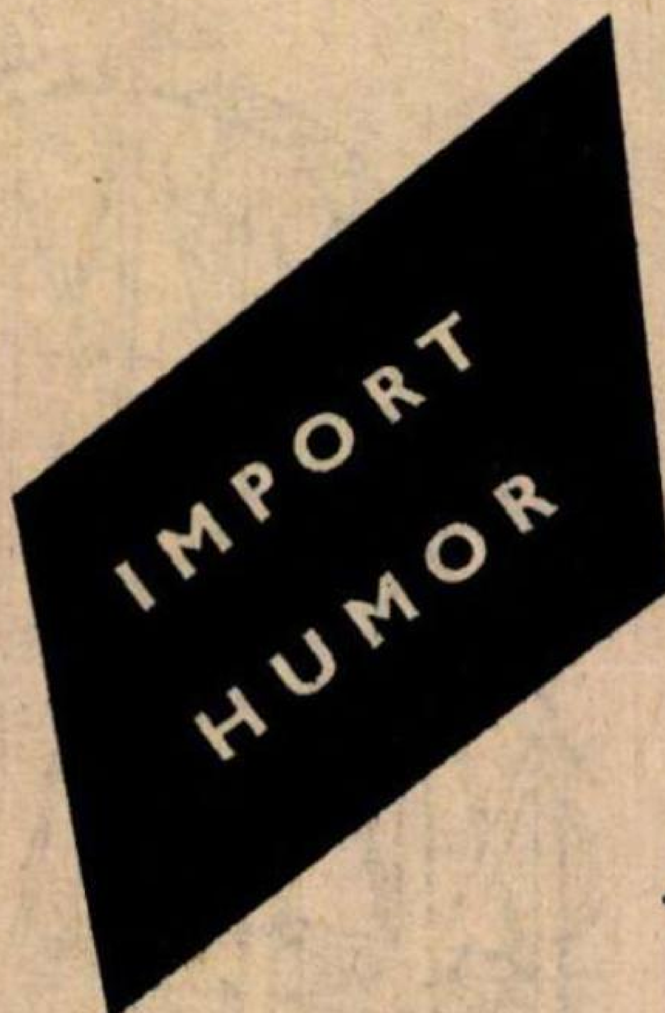
M. Gy.

Felhevült állapotban ne igyanak hideg vizet.

S. P.

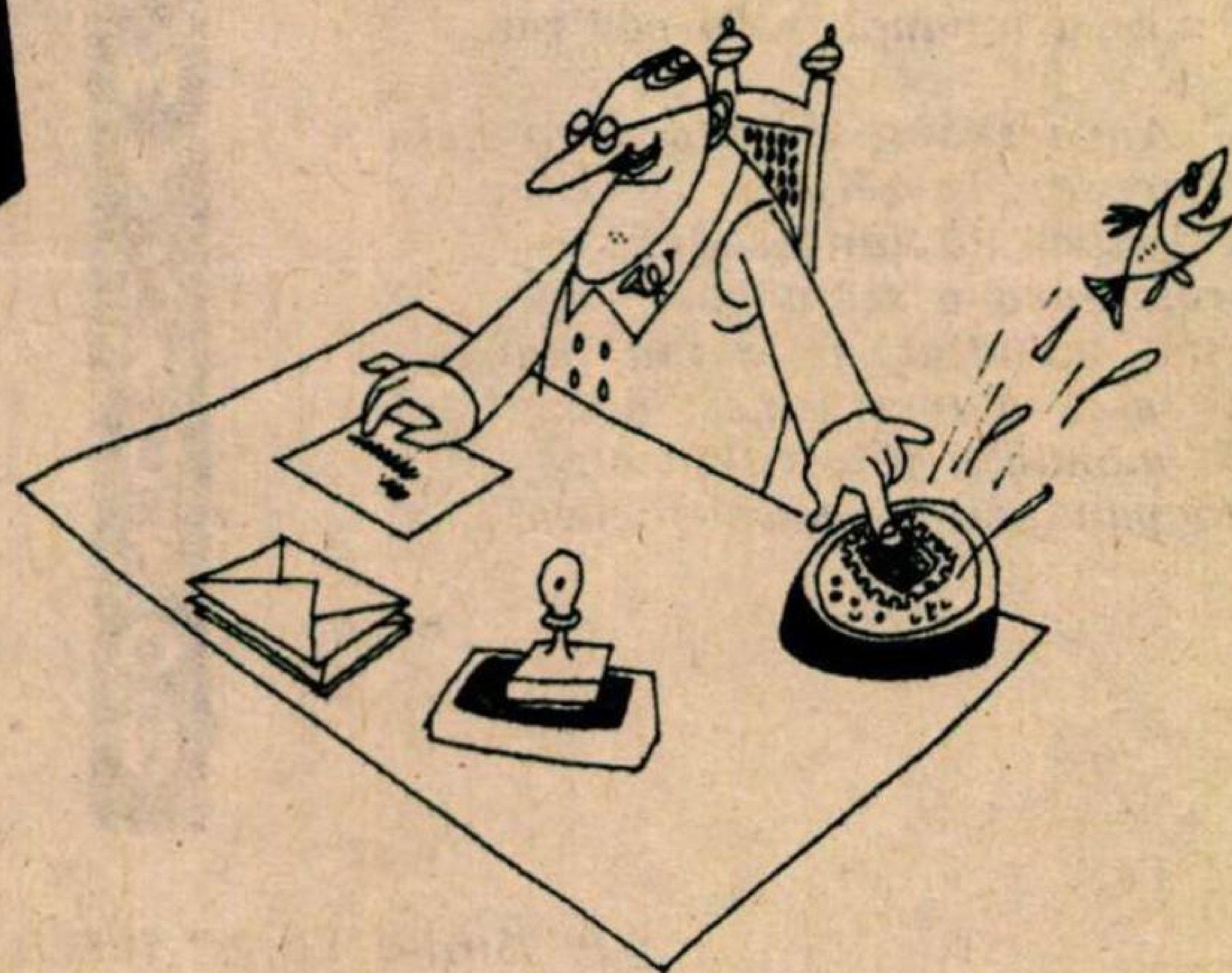
Hogy tovább maradjanak házasok, mint fiatalok.

(t.)

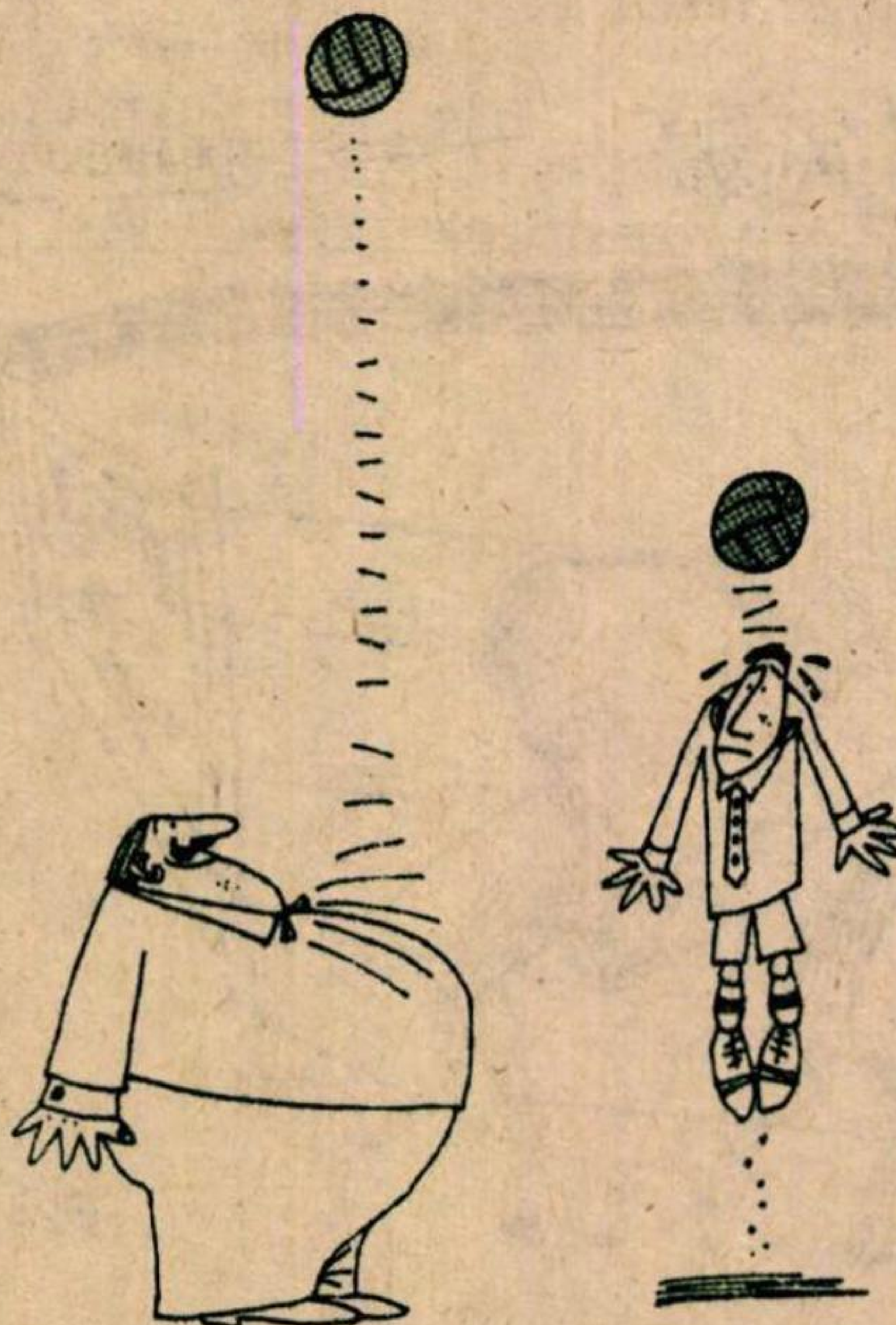

Louis Rauwolf rajzai Berlin

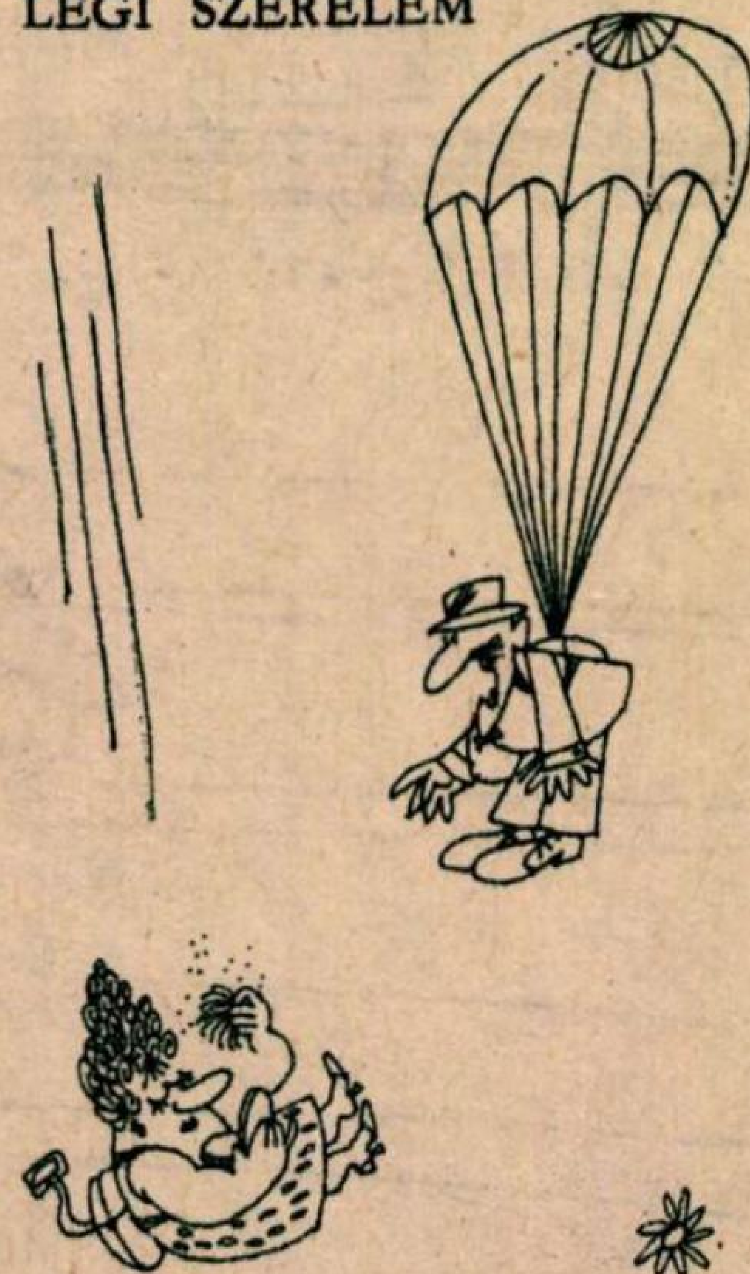
TÚL NEDVES A SZIVACS

SPORTTÁRSAK

LÉGI SZERELEM

– Siessen az udvarlással, mindjárt földet érünk . . .

Robi, a bátor vőlegény
Holnapra boldog férj lesz:
Lili, a házias Lili,
Holnap megy hozzá férjhez.
Robi csupaegy büszkeség,
Ezer ígéret fűti,
Lilit, a menyasszonyt viszont
Egy gond igen lehűti.

— Anyácskám — aggódik szegény,
Jaj, hidd el, én úgy félek,
Oly ismeretlen terület
Nekem az asszonyélet.
Tudod, mily tapasztalatlan
Vagyok bizonyos téren,
Erőmet csekélynek hiszem
E feladathoz mérten.

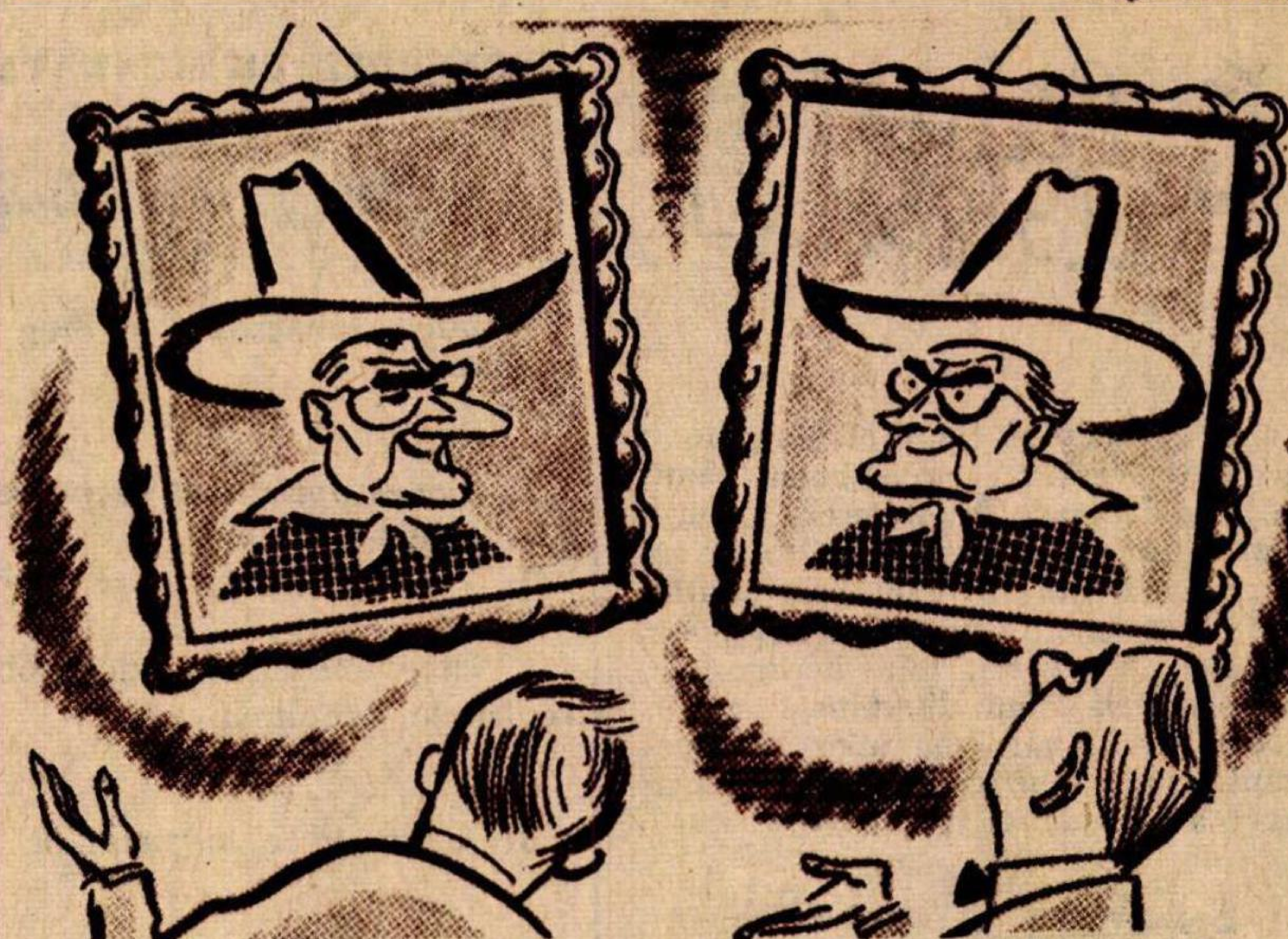
— Ó, te kis csacsi, semmi az —
Oktatja anyja szépen —,
Robi mindenre megtanít,
Ügyes, ő, amint nézem.
Egy kis csók, egy kis ölelés...
...Eloltjátok a lámpát...
Meglátod, észre sem veszed,
S már a mennyország vár rád.

— Anyácskám, engedd meg nekem,
Világosan beszéljek,
Különben jó tanácsodat
Eresztenéd a szélnek.
Amit mondtál, azt mind tudom,
Abba nem lesz kunszt győzni,
De mondd a főfő titkot el:
Hogyan kell — sütni-főzni???

S. Z.

Portrék

Szegő Gizi rajza

– Melyik kép ábrázolja Johnsont és melyik Goldwatert?
– Nem tudom! Ma már egyformák!

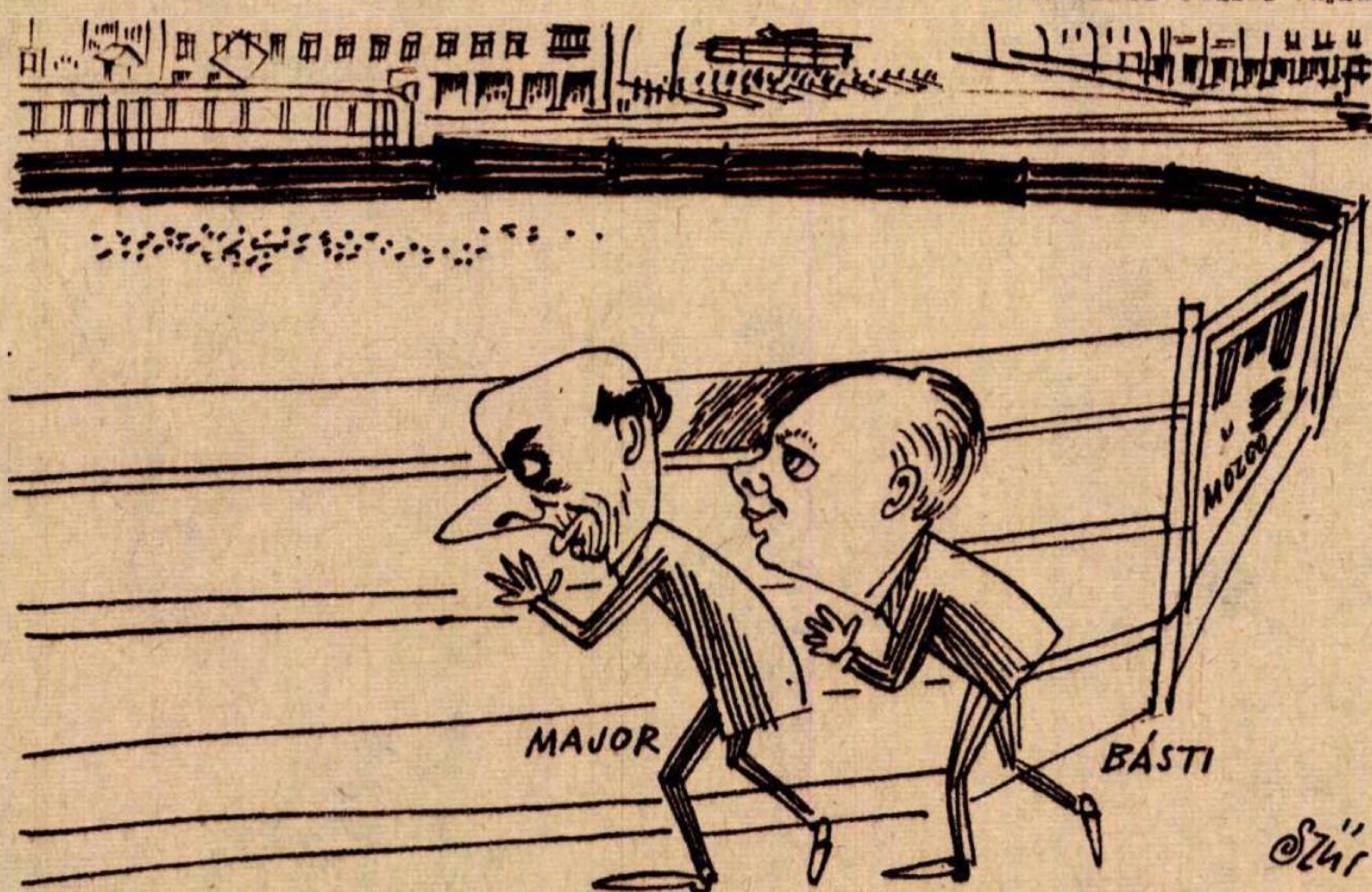
HULLÁMVASÚTON

– Jó, hogy hoztunk elemózsiát...

A Blaha Lujza téren

Szűr-Szabó József rajza

– Emlékszel? Ezen a grundon játszottunk valamikor!

PIRULÁSELLENES PIRULÁK

A londoni „Daily Mirror"-ban olvassuk, hogy sok fiatal fordult már bőrorvoshoz és elpanaszolta, hogy viccmesélés, udvarlás, strandolás, táncolás közben gyakran elpirul, sőt kiütések jelennek meg az arcbőrén. Most az egyik angol vegyészeti gyár

pirulásellenes labdacsokat állított elő, ezek több órára pirulásmentességet biztosítanak. Érdekes megemlíteni, hogy túlnyomórészt férfiak szedik a szóban forgó pirulát. Ez megint a nők ártatlanságát bizonyítja, akik a legtöbbször nem is tudják, miről van szó, nincs okuk tehát elpirulni, mint a romlott férfiaknak.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.3622 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7735 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504